

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς εὐαγγέλιον ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἔν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθῆναι 28 Μαρτίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 17

ΔΑΥΪΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ CH. DICKENS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Ὁ κ. Μύρτον φροντίζει γιὰ τὸ μέλλον μου

Τὸ πρῶτο πρῶτο ποὺ ἔκαμε ἡ μὲς Μύρτον, εὐθύς μόλις πέρασε ἡ ἐπίσημη μέρα καὶ τὸ φῶς μπήκε πάλι ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ μας, ἦταν νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Πέγκοτ, ὅτι σ' ἓνα μῆνα ἔπρεπε νὰ φύγῃ.

Ὅσο κι' ἂν δὲ χώνευε τὸν κ. Μύρτον ἡ Πέγκοτ, φαντάζομαι πὼς θὰ προτιμοῦσε νὰ μείνῃ στὸ σπίτι μας γιὰ τὸ χατήρι τὸ δικό μου, παρὰ νὰ πάει στὸ καλύτερο σπίτι τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ἀφοῦ τὴν ἐδιωχναν, ἔπρεπε νὰ σφίξει τὴν καρδιά της ἡ κακομοίρα καὶ νὰ φύγῃ.

Ὅσο γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸ μέλλον μου, δὲν ἄκουσα λέξη νὰ ποῦν, οὔτε εἶδα νὰ κάμουν τίποτε. Θὰ ἤθελαν πολὺ, φαντάζομαι, νὰ μοῦ δώσουν καὶ μένα ἓνα μῆνα προθεσμία, ὅπως καὶ τῆς Πέγκοτ, καὶ νὰ μὲ ξεφορτωθοῦν. Μάζεψα ὅλο μου τὸ θάρρος καὶ ρώτησα ἕνα βράδυ τὴ μὲς Μύρτον:

— Μήπως ξέρετε, δεσποινίς, πότε θὰ ξαναγυρίσω στὸ σχολεῖο μου;

— Μὰ φαντάζομαι, μοῦ ἀπάντησε ξερὰ-ξερά, πὼς δὲ θὰ ξαναγυρίσετε.

Αὐτὸ ἤξερα ὅλο-ὅλο.

Στὸ μετὰξὺ ἡ θέσῃ μου εἶχε ἀλλάξῃ κάπως μέσα στὸ σπίτι. Κανεὶς δὲ μὲ στενοχωροῦσε πιά, οὔτε μὲ πρόσεχε. Δὲ μὲ υποχρέωναν πιά νὰ κάθωμαι στὸ σαλόνι μαζί τοὺς μετὰ τὸ φαγητό, οὔτε μοῦ ἀπαγόρευαν νὰ πηγαίνω στὸ μαγει-

ρεῖο νὰ μιλῶ μὲ τὴν Πέγκοτ, οὔτε στὸ τέλος σκοτιζόνταν ἂν ἤμουν στὸ σπίτι ἢ δὲν ἤμουν.

Κι' ὅμως αὐτὴ ἡ ἔλλειψη περιορισμῶν δὲ μὲ καθυρούχαζε καθόλου. Αἰσθανόμουν πὼς εἶχαν παραμελήσῃ τὴν ἀνατροφή καὶ τὴ μόρφωσή μου καὶ ὥρες ὁ-



«Ἡ κυρὰ-Κούμης πέταξε τὸ παπούτσι πρὸς ἀπ' τ' ἀμάξι...» (Σελ. 195, στ. α')

λόκληρες βυθίζομαι σὲ θλίβερες σκέψεις γιὰ τὸ μέλλον μου.

Συλλογιζόμουν μήπως δὲν ἦταν προτιμώτερο, νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ φύγω κρυφά, ἂν ἦρως ἐνδὲς μυθιστορήματος, καὶ νὰ φάξω νὰ βρῶ ἄλλου μιὰ καλύτερη τύχη. Αὐτὰ ὅμως ἦταν ὄνειρα παραδικά, ποὺ δὲν βαστοῦσαν πολλὰς ὥρες.

— Πέγκοτ, εἶπα στὴν ἀγαθὴ ὑπηρέτρια ἓνα βράδυ, ζεσταίνοντας τὰ χέρια μου στὴ φωτιά τοῦ μαγειριοῦ, ὁ κ.

ὦρα, κι' ἐγὼ περίμενα, ζεσταίνοντας πάντα τὰ χέρια μου στὴ φωτιά.

— Δάδου, μοῦ εἶπε ὕστερα.

— Τί θέλεις, Πέγκοτ;

— Ἐέρεις, καλὸ μου παιδί, ὅτι ἐφαξα σ' ὅλο τὸ Βλίντερστον, γύρισα ὅλα τὰ σπίτια, κι' ὅτι πουθενὰ δὲ μπόρεσα νὰ βρῶ δουλειά;

— Καὶ τί σκοπεύεις λοιπὸν νὰ κάμεις; ρώτησα.

— Μοῦ φαίνεται πὼς πρέπει νὰ πάω

νά μείνω στο Γιάρμουθ. Δεν έχω τίποτ' άλλο.

—“Ε, δεν είναι δα κι' η άκρη του κόσμου το Γιάρμουθ, είπα εγώ. Πήγαινε εκεί, θάρχομαι κι' εγώ καμμιά φορά να σε βλέπω.

— Αυτό να λέγεται, καλό μου παιδί. Κι' εγώ θάρχομαι μιὰ φορά τη βδομάδα να σε βλέπω.

—“Αλήθεια!; είπα χτυπώντας τα χέρια από τη χαρά.

— Μάλιστα σκέφθηκα και κάτι άλλο, εξακολούθησε η Πέγκοτ. Έδω, καθώς βλέπω, δε σέ πολυχρειάζονται. Δε θα σ' άφιναν νάρθεις μαζί μου;

Η πρόταση αυτή μούφερε μεγάλη χαρά, έμεινε όμως πάντα ή άμφιβολία, αν θάδινε τη συγκατάθεσή της ή μίς Μύρτον. “Ωστόσο ή Πέγκοτ πήρε θάρρος και τής τόπε.

— Θα χάσει τον καιρό του εκεί πέρα, απάντηση ή μίς, και ξέρετε ότι από την αναδουλειά βγαίνουν όλα τα κακά. “Οπως-δήποτε όμως, κι' έδω που μένει, τον καιρό του χάνει. “Ωστε, μπορεί νάρθει.

“Η χαρά μου ήταν μεγάλη κι' ευχαρίστησα όσο μπορούσα θερμότερα την αυστηρή γεροντοκόρη. Στο τέλος του μηνός ή Πέγκοτ κι' εγώ είμασ' έτοιμοι για ταξίδι.

“Ο Μπαρκής ό άμαξας μπήκε στο σπίτι να πάρει τα πράγματα τής Πέγκοτ, τα φορτώθηκε στη ράχη και τα τοποθέτησε στ' άμαξι του.

Φυσικά, ή Πέγκοτ ήταν λυπημένη που άφινε το σπίτι όπου είχε ζήσει τόσα χρόνια, και πρωτ-πρωτ' έκαμε μιὰ βόλτα στο νεκροταφείο για ν' αποχαιρετήσει τον τάφο τής μητέρας μου. “Ανέδθηκε στ' άμαξι, κρατώντας το μαντήλι στα μάτια της.

Πιό πέρα όμως τής πέρασε κοιτάζαμε έξω τον κάμπο· και τότε είπα εγώ στον Μπαρκή:

— “Ωραία ήμέρα, κύριε Μπαρκή, ε;
— “Οχι, και πολύ άσχημος καιρός, απάντησε ό άμαξας, που συνήθιζε να είναι επιφυλακτικός στις εκφράσεις του.

— “Η Πέγκοτ δεν κλαίει πιά, είπα εγώ για νά τον ευχαριστήσω.

— “Αλήθεια; έκαμεζωηρά ό Μπαρκής. “Υστερα ξεθάρρεψε και ρώτησε ό ίδιος την Πέγκοτ:

— Είστε καλά τώρα;

— “Η Πέγκοτ γέλασε και τού απάντησε:

— Καλά, ευχαριστώ.

— “Ολόγελα καλά; ρώτησε πάλι ό Μπαρκής. Είστε σίγουρη; Σίγουρη;

— Ναί, είμαι σίγουρη, απάντησε γελώντας πάλι ή Πέγκοτ.

“Ο Μπαρκής γύρισε στ' άλογά του και δεν είπε τίποτα. Σταμάτησε όμως σ' ένα χάνι και μās τράταρε μιὰ μπύρα κι' ένα μεζέ.

“Ο Δανιήλ Πέγκοτ κι' ό Χάμ μās περίμεναν στο σταθμό του λεωφορείου.

Μās υποδέχθηκαν θερμά, έσφιξαν τó χέρι του Μπαρκή και ξεκίνησαν άφου πήραν ό καθένας από ένα μπουγαλάκι.

Πρίν φύγει, ό Μπαρκής μού έκαμε νόημα να τον πλησιάσω και μού είπε σιγά-σιγά.

— Τής τόπες, ε; Μπαράδο! Είμαστε φίλοι τó λοιπόν! “Η δουλειά πάει καλά.

Μά ή Πέγκοτ με φώναξε εκείνη τη στιγμή, βλέποντας πώς έμενα πίσω, κι' αναγκάστηκα ν' άφίσω βιαστικά τον Μπαρκή στη μέση του δρόμου.

“Υστερ' από λίγην ώρα αντικρύσαμε τó σπίτι του Πέγκοτ, ίδιο όπως πάντα.

“Η κυρά Κούμιτς καθόταν στην πορτούλα, σά να μην είχε σαλέψει διόλου από τη θέση αυτή άπ' τον καιρό που είχα φύγει. Κι' από μέσα τó ίδιο, τίποτα δεν είχε αλλάξει. Στη θέση τους όλα τα πράγματα, στη θέση τους και τά κοφίνια με τούς άστακούς και τά καδούρια. Μόνο ή μικρή Αιμιλία δε φαινόταν πουθενά και ρώτησα (που ήταν).

— Είναι στο σχολειό, είπε ό Δανιήλ. Σε μιανή ώρα πάνω-κάτω θά σκολάση και θάρθει.

“Έδω ή κυρά-Κούμιτς έδγαλ' έναν άναστεναγμό:

— Τ' είναι πάλι, κυρά-Κούμιτς; ρώτησε ό Δανιήλ.

— “Αχ, άργεί νάρθει τó κοριτσάκι μας, απάντησε εκείνη, και δεν ξέρεις πώς τ' άποθυμάω. “Ολοι τ' άποθυμάτε, μά εγώ πιό πολύ. “Εγώ, βλέπεις, είμαι ένα έρμημο πλάσμα, βάρος άχρηστο σ' αυτόν τον κόσμο.

— Βλέπετε πώς δεν άλλαξε καθόλου, μού είπε σιγανά ό Δανιήλ.

“Υστερ' από λίγην ώρα, είδα από μακριά την Αιμιλία, που έρχόταν τρεχάτη από τó σχολειό. Είχε μεγαλώσει, αλλά μικρή ήταν πάντα. Βγήκα από τó σπίτι για νά την προϋπαντήσω και γύρισα με μάζι σάν καλοί φίλοι στο καράδι-σπίτι του Δανιήλ.

Τό τραπέζι ήταν στρωμένο, και κάθισαμε όπως άλλοτε στο σεντουκάκι μας για νά φάμε.

“Η Αιμιλία είχε πολύ πονετική καρδιά. “Όταν ό Δανιήλ, καπνίζοντας τη χοντρή του πίπα, είπε κάτι για τó δυστύχημά μου, τά μάτια τής Αιμιλίας γέμισαν δάκρυα και με κοίταξε με μιὰ ματιά γεμάτη συμπόνια και καλοσύνη.

— Και πώς είναι ό φίλος σας, κύριε Δάδ; με ρώτησε ό Δανιήλ.

— “Ο χ. Στίρφορντ;

— “Α! νά τ' όνομα! φώναξε ό Δανιήλ γυρίζοντας πρós τον Χάμ. Τό βλέπεις; “Ημουν βέβαιος πώς αυτό ήταν τ' όνομα.

— Μά λέγατε Ρούτερφορντ! απάντησε ό Χάμ γελώντας.

— Καλά, μιὰ φορά, ή κατάληξη είναι ή ίδια! Και πώς είναι λοιπόν ό χ. Στίρ-φορντ;

— “Ηταν πολύ καλά, όταν τον άφισα.

— Νά φίλος μιὰ φορά! είπε ό χ. Πέγκοτ κουνώντας την πίπα του. Τέτοιους φίλους, τούς καταλαβαίνω! Χαίρεσαι να τον βλέπεις, βρέ άδερφέ!

“Εγώ άρχισα να έγκωμιάζω τó φίλο μου, που τόσο είχε κατακτήσει τούς άπλούς αυτούς άνθρώπους, και με την κουθέντα αυτή πέρασε ή βραδυά.

Πλάγιασα πάλι στο κρεβάτάκι μου στην πρύμνη του καραβιού κι' άκουγα τόν άνεμο να σφυρίζει. Συλλογίζομουν ότι ό άνεμος μοιρολογούσε εκείνους που έλειπαν πιά άπ' αυτόν τον κόσμο και που βρίσκονταν μοναχοί την ώρα αυτή σ' ένα έρημικό νεκροταφείο. “Ετσι άποκοιμήθηκα, με τη σκέψη μου στη μητέρα που είχα χάσει.

Οί μέρες πέρασαν ευχάριστα, όπως και την άλλη φορά. Μόνο που ή μικρή Αιμιλία δεν έρχόταν συχνά μαζί μου περίπατο στην άκρογιαλιά, γιατί είχε μαθήματα να διαβάσει και εργόχειρα να τελειώσει, κι' έλειπε τίς περισσότερες ώρες τής ήμέρας στο σχολειό.

Τό βράδυ τής άλλης μέρας, ό Μπαρκής ό άμαξας παρουσιάστηκε στο σπίτι του Δανιήλ, με ύφος κάπως άδέξιο και στενοχωρημένο. Κρατούσ' ένα μαντήλι δεμένο κόμπους στις άκρες και γεμάτο πορτοκάλια, κι' όταν έφυγε τó ξέχασε πιά στη θέση όπου καθόταν. “Ο Χάμ έτρεξε να τού τó δώσει, μάλ' γύρισε πίσω κι' είπε πώς ό Μπαρκής τά είχε φέρει τά πορτοκάλια για την Πέγκοτ.

“Από τότε, έρχόταν ταχτικά κάθε βράδυ, την ίδια ώρα πάντα, κρατώντας πάντα κάτι στο χέρι, που τó άφινε, δίχως να λείει τίποτα γι' αυτό, πίσω από την πόρτα, μόλις την άνοιγε για νά μπει. Πότε ήταν ένα κοφινάκι μήλα, πότε ένα ζευγάρι σκολαρίκια, πότε ένα κουτί με ντόμινο, πότε ένα καναρίνι στο κλουβί και πότε ένα ζαμπόνι.

Σε λίγες μέρες ή Πέγκοτ μού είπε με χαρά ότι ήταν άρραβωνιασμένη με τó Μπαρκή. “Εγώ πήδησα από τη χαρά μου και την έφίλησα πολλές φορές, λέγοντάς της πώς ήμουν βέβαιος ότι και παντρεμένη θά μ' άγαπούσε πάντα σάν παιδί της όπως ίσαμε τώρα.

Μιὰ μέρα, μάθαμε ότι τάλλο πρωτ' ό Μπαρκής κι' ή Πέγκοτ θά πήγαιναν έκδρομή κι' ότι θάπερναν μαζί τους και μένα και την Αιμιλία. Δεν έκλεισα μάτι όλη τη νύχτα από την άνυπομονή μου και βρισκόμουν στο πόδι από τά χαράμματα. Γρήγορα έτοιμάστηκαν κι' οί άλλοι, και σε λίγο ό Μπαρκής φάνηκε από μακριά, οδηγώντας θριαμβευτικά τ' άμαξι του πρós τó σπίτι τής Πέγκοτ.

“Η Πέγκοτ φορούσε σκούρα, σχεδόν πένθιμα, όπως πάντα. “Ο Μπαρκής όμως φορούσε ρούχα τής ώρας κι' έλαμπε όλα κερós με τά καινούργια του χρυσά κουμπιά.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΖ'.

Μ' όλα τάστειά και τά πειράγματα τού χ. Τοτού πού, καθώς σās είπα, κι' αυτός ακόμα μ' άγαπούσε, περνούσα τόσο ώραία στο σπίτι τού χ. Εξιδύμιου, που παρακαλούσα να μην τελειώσει ποτέ ή χαρισάμενη αυτή ζωή. Μά ούτε φανταζόμουν πώς μπορούσε ποτέ να τελειώσει. “Ηξερα πώς έμεις οί γάτοι ζούμε πολύ λιγώτερο από τούς ανθρώπους—δέκα χρόνια, δώδεκα τó πολύ. Λογάριαζα λοιπόν πώς πρίν πεθάνουν τά καλά μου άφεντικά, εγώ θά γερούσα και θά πέθαινα εν ειρήνη στην άγκαλιά τους.



‘Αλλά δεν ήταν έτσι γραφτό. Κι' ήρθε μιὰ μέρα—μιὰ φοβερή μέρα—που τούς έχασα και μ' έχασαν ξαφνικά.

“Η μέρα αυτή άρχισε όμορφα για μένα, διασκεδαστικά. “Αλήθεια ό ούρανός ήταν βαρυσυννεφιασμένος, μάλ' τó πρωτ' δεν έροινγε παρά άριές ψιχάλες. Ξέρετε πώς έμεις οί γάτοι δεν υποφέρουμε καθόλου τó νερό. Στάθηκα λοιπόν στην αψή, σ' ένα υπόστεγο, για νά μη βρέχουμαι, κι' έκανα χάζι τάλλα κατοικίδια που βρεχόνταν χωρίς να τά νοιάξη καθόλου,—οί χήνες μάλιστα κι' οί πάπιες με χαρά εξαιρετική.

Σε λίγο όμως ή ψιχάλα δυνάμωσε, έγινε βροχή, μπόρα. Μās θάμπωναν άστραπές, μās ξεκούφαιναν βροντές. Τότε κι' αυτές οί χήνες κι' οί πάπιες έτρε-



ξαν να προφυλαχτούν, κι' εγώ, επειδή τó υπόστεγο άρχισε να στάζει, τóβαλα στα πόδια για νά τρουπώσω στο σπίτι. Τό ίδιο έκαναν και τά δυό σκυλιά.

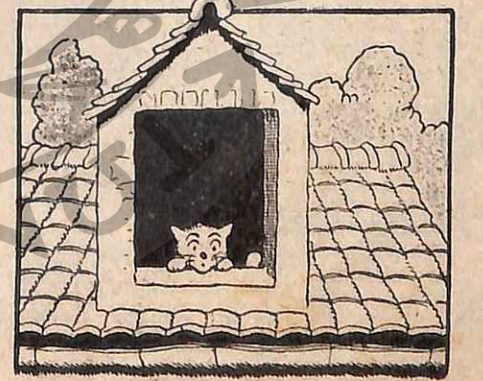
‘Αλλά και μέσα στο σπίτι τά πράγματα δεν ήταν καλύτερα. “Όπου και να πήγαινα, έσταζε και βοεχόμουν. “Αξαφνα είδα σε μιάν άκρη μιὰ όμπρέλλα. Πολλές φορές είχα ιδεί τον κύριό μου να την άνοιγοκλείνει και ήξερα τó μηχανισμό της. Την πήρα, την άνοιξα, την κράτησα πάνω άπ' τó κεφάλι μου, κι' οί στάλες έπεφταν πιά στο ύφασμα και κυλούσαν γύρω μου στο πάτωμα, χωρίς να βρέχουμαι καθόλου. Τί καλά!

“Ενώ έπαιζα έτσι, κάνοντας τον κύριο με την όμπρέλλα, άκουσα απέξω κρότους φοβερούς και φωνές μεγάλες. Τί ήταν; τί συνέβαινε;... Περίεργος να ιδώ, να μάθω, πέταξα χάμω την όμπρέλλα χωρίς να την κλείσω και, από τó διάδρομο όπου βρισκόμουν, ανέβηκα στη σοφίτα και πρόβαλα σ' ένα παράθυρο.

Και τί να ιδώ! Κοσμοχαλασιά!

“Η βροχή έπεφτε με τó τουλούμι.

Οί άστραπές κι' οί βροντές ήταν αδιάκοπες. Τό νερό είχε σχηματίσει ποτάμια, που φούσκωναν όλοένα, έμπαιναν στα σπίτια και συνέπαιρναν ό,τι έβρισκαν. Οί άνθρωποι έτρεχαν και ξεφώνιζαν σάν τρελοί, ανέβαιναν σε δέντρα, έβγαιναν στις σκεπές των σπιτιών



και ζητούσαν βοήθεια. "Εν' αὐτὰ τὰ ποτάμια τῆς βροχῆς εἶχε πλημμυρίσει καὶ τὸ σπῆτι μας κι' ἔτρεχε ἀπὸ τὸ πλάι πρὸς τὸν κάμπο, παρασέρνοντας σανίδια, τραπέζια, σκάφες, κουβάδες κι' ὅ,τι πείς. Τετράποδα καὶ πουλιὰ τῆς αὐλῆς ἀκολουθοῦσαν τὸ ρεῦμα, ἄλλα ἀπάνω σὲ σανίδια, ἄλλα μέσα σὲ σκάφες, κι' ἄλλα κολυμπώντας ὅπως μπορούσαν. Μερικὰ βούλιαζαν καὶ πνιγόνταν τὰ κακόμοιρα μπροστὰ στὰ μάτια μου!

Πλημμύρι φοβερὴ. Τὸ ποτάμι ἀπὸ κάτω μου ὅλο φούσκωνε, ὅλο ἀνέβαινε, καὶ σὲ λίγο θάφτανε ὡς τὴ σοφίτα καὶ θὰ μ' ἐπαιρνε καὶ μένα... Τί νὰ κάμω; Ποῦ νὰ πάω; Ποῦς νὰ μοῦ δώσῃ βοήθεια; Οἱ κύριοι μου, οἱ ὑπηρετές, οὔτε φαινόταν οὔτε ἀκουγόταν. Ποῖος ξέρει τί εἶχαν γίνει...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΜΑΧΠΟΥΠ ΚΑΙ ΜΑΧΜΟΥΤ

ΛΑΓΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Δυὸ ζητιάνοι ἦταν τόσο κουτοί, ὅ ἕνας ἀπὸ τὸ δεξί, κι' ὁ ἄλλος ἀπ' τ' ἀριστερὸ πόδι, ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ κάνουν οὔτε βῆμα χωρὶς δεκανίκι.

Αὐτοὶ πήγαιναν κάθε πρωτὶ στὸ πιὸ περαστικὸ σταυροδρόμι ποὺ ἦταν στὴν πόλη, κι' ἐπιάναν τίς δυὸ γωνιές του, ποὺ ἀντικρύζανε λοξά.

Ἐκεῖ καθόντανε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τραγουδοῦσαν, πότε ὁ ἕνας, πότε ὁ ἄλλος, διάφορα δίστιχα γιὰ τὸ σακατηλι-κι τους, γιὰ νὰ τοὺς λυποῦνται καὶ νὰ τοὺς δίνουν οἱ διαβάτες ἐλεημοσύνη.

Ἐσυνήθιζαν ἀκόμη, κάθε φορὰ ποὺ τελείωναν τὰ τραγούδια τους, ὁ κουτσὸς ἀπὸ τὸ δεξί πόδι νὰ λέγῃ στὸ τέλος μὲ ἀναστεναγμούς, κοιτάζοντας πρὸς τὸν οὐρανό:

— Γιὰ Μαχπούπ, γιὰ Μαχπούπ! (ποὺ θὰ πῇ ἀραβικά: "ὦ, Δημιουργέ!") ἐνῶ ὁ κουτσὸς ἀπ' τ' ἀριστερὸ, ὕστερα ἀπὸ τὰ δίστιχα ποὺ ἔλεγε, φώναζε παρακαλε-στικά:

— Γιὰ Μαχμούτ, γιὰ Μαχμούτ! — κα-λῶντας ἔτσι εἰς βοήθεια του τὸ Σουλτάνο ποὺ βασιλεύεε τότε καὶ τὸν ἔλεγαν Μαχμούτ.

Σὰν βράδυαζε, ξεκινούσαν κι' οἱ δυὸ συντροφιά γιὰ τὴν ἴδια φτωχική κι' ἀπόμνηρ συνοικία, ἔπου ἦταν τὰ φτω-χόσπιτά τους.

Στὸ δρόμο, ὅποτε ἔκαναν ὁμιλία γιὰ τὰ λεπτὰ ποὺ εἶχαν μαζέψει, ἢ πολλὰ, ἢ λίγα, ποτὲ δὲν εἶχαν τὴν ἴδια γνώμη.

Ἐκεῖνος ποὺ ἤθελε γιὰ προστάτη τὸ Μαχμούτ καὶ τὸν προσκαλοῦσε, ἐνῶ δὲν εἶχε παιδιὰ παρὰ μόνο τὴ γυναῖκα του, ποτὲ δὲν ἔμενε εὐχαριστημένος ἀπ' ὅ,τι μάζεψε κάθε μέρα, κι' ἂν ἀκόμη τύχαι-νε νὰ εἶναι πάρα πολλὰ, καὶ μὲ τὴν τσιγγουνιά καὶ τὴν κακορίζικιά ποὺ τὸν εἶχαν κυριευμένο, πάντοτε λίγα τὰ-βρασκε, καὶ γκρίνιαζε ὁλοένα ποὺ ὁ Σουλτάνος δὲν εἶχε κάνει ἀκόμη γι' αὐ-τὸν ὅ,τι ἔπρεπε, γιὰ νὰ μὴ ἀνγκάζεται νὰ ζητιανεύῃ πιά.

Ὁ ἄλλος σακάτης ποὺ εἶχε τίς ἐλ-πίδες του στὸ Θεὸ τὸν Δημιουργό, ἂν κι' εἶχε γυναῖκα καὶ τέσσερα παιδιὰ, ποτὲ δὲν βαρυγγομοῦσε ὅσο λίγα λεπτὰ κι' ἂν εἶχε μαζέψει, παρὰ εὐχαριστη-

μένος ἐδόξαζε τὸν Μαχπούπ, ποὺ μόνο Αὐτὸς ἤξερε — ὅπως ἔλεγε — πότε καὶ πῶς, νὰ οἰκονομῇ τὸν καθένα ἐδῶ στὴ γῆ.

Κάποια μέρα, καθὼς ἦταν οἱ δυὸ σα-κάτηδες καθισμένοι στὴν τακτική τους θέση καὶ ζητιανεύαν, πέρασαν ἀπὸ κεῖ, ὁ Σουλτάνος μὲ τὸν βεζύρη του τεπτίλι (*) γιὰ νὰ ἰδοῦν μόνοι τους ἀπὸ κοντὰ τί γι-νότανε στὴν Πολιτεία καὶ δταν ἄκουσαν ποιοὺς προσκαλοῦσαν οἱ δύο ζητιάνοι γιὰ βοηθούς τους, τοὺς ἔκανε ἐντύπωση καὶ κοντοστάθηκαν νὰ τοὺς ρωτήσουν καὶ νὰ μάθουν τὸ γιατί.

Ρώτησαν πρώτα ἐκείνον ποὺ φώνα-ζε τὸν Μαχπούπ, γιατί τὸν προσκαλοῦσε, κι' αὐτὸς τοὺς εἶπε:

— Ἀμ, ποῖον ἄλλον ἀπ' τὸ Θεὸ τὸ Δημιουργό, ὅχι μόνο ὅσων βλέπουμε, μὰ ἀκόμη καὶ ἐκείνων ποὺ δὲν βλέπου-με, νὰ παρακαλέσω νὰ μοῦ κἀνὴ καλὸ;

— Μὰ αὐτὸς εἶναι τόσο ψηλά, καὶ δύσκολα θὰ σ' ἀκούσῃ, τοῦ ἔβλαψε.

Ναί, μὰ μπορεῖ νὰ τύχῃ κάποτε, νὰ βρεθῇ ἀνοικτὴ ἡ ὥρα καὶ νὰ μ' ἀ-κούσῃ, καὶ τότε ποῖος τὴ χάρῃ μου! θὰ μὲ κἀνὴ τόσο εὐτυχισμένο, ποὺ δὲ θά-χω ἀνάγκη νὰ ζητιανεύω.

Ὑστερα ζύγωσαν καὶ ρώτησαν τὸν ἄλλο, ποὺ προσκαλοῦσε τὸ Μαχμούτ, κι' αὐτὸς τοὺς εἶπε, πῶς κάποτε θὰ περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ κανένας ἀνθρώπος τοῦ Παλα-τιοῦ, θὰ τὸν ἄκουγε καὶ θὰ τὸν ἔλεγε στὸ Σουλτάνο, ποὺ ἦταν ὁ μεγαλύτερος ἀ-φέντης στὴ γῆ, καὶ θὰ τοῦ ἔκανε τέτοιο καλὸ, ποὺ κανένας ἄλλος δὲ θὰ μπο-ροῦσε νὰ τοῦ τὸ κἀνῃ.

Ἀκούοντας αὐτά, ὁ Σουλτάνος κολα-κεύτηκε πολὺ κι' ἔρριξε στὸ τασάκι του ἕνα ἀσημένιο τάλληρο, ἐνῶ στὸ τασάκι τοῦ ἄλλου, ποὺ ἤθελε γιὰ προστάτη τὸ Δημιουργό, ἔστειλε τὸ Βεζύρη καὶ τοῦρ-ριξε μισὸ μόνο.

Ὅταν σὲ λίγο, ὁ Σουλτάνος μὲ τὸ Βεζύρη προχώρησαν πρὸς πέρα, διέταξε ὁ πρῶτος τὸ δεύτερο, νὰ θυμότανε σὲ κανένα-δυὸ μέρες, νὰ ἔλεγε τοῦ μάγει-ρά του, νὰ ἔβαζε στὸ φούρνο ἕνα διάνο παραγεμιστό, καὶ σὰν θὰ τὸν ἔβγαζε ψημένο, νὰ τοῦ ἀδειαίε τὴ γέμιση καὶ νὰ τὸν παραγέμιζε μὲ λίρες, κι' ἔτσι νὰ

(*) Τεπτίλι: τουρκικὴ λέξις ποὺ σημαίνει ἀ-γνώριστος.

τὸν ἔστελναν στὸ ζητιάνο, ποὺ περίμενε τὸ μεγάλο καλὸ ἀπὸ τὸ Μαχμούτ.

Ὁ Βεζύρης, σύμφωνα μὲ τὴ διατα-γὴ τοῦ Σουλτάνου, ἔστειλε στὸ ζητιάνο τὸν παραγεμισμένο γάλο μ' ἕνα πιστό-του ὑπηρετή, χωρὶς νὰ παραλείψῃ νὰ τοῦ συστήσῃ, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ λάθος, ὅ-τι ἔπρεπε νὰ τὸν δώσῃ σ' ἐκείνον ἀπὸ τοὺς ζητιάνους, ποὺ θὰ τὸν ἄκουγε νὰ φωνάζῃ: «γιὰ Μαχμούτ, γιὰ Μαχμούτ», κι' ἦταν κουτσὸς ἀπὸ τὸ ζερβὶ πόδι.

Ὅταν ὁ ζητιάνος πήρε τὸ πεσκέσι, δὲν ἤξερε τί νὰ κἀνῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Αὐτὴ τοῦ ἐδιώξε τὴ φούρκα ποὺ εἶχε, γιατί, ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς ἐκείνη τὴ στιγ-μὴ ποὺ ἦταν ἡ ὥρα τοῦ ἔσπερινου, δὲν εἶχε μαζέψει ἀπὸ ἐλεημοσύνη οὔτε πέντε παράδες, ἐνῶ στοῦ συντρόφου του τὸ τάσι οἱ πιδὸ πολλοὶ διαβάτες ἔρριχναν μισό-γροσα. Ἀρχισὲ νὰ τραγουδᾷ, νὰ ση-κῶνῃ τὸ ταψὶ στὰ χέρια του, νὰ τὸ δει-χνῇ στὸν ἄλλο ζητιάνο καὶ νὰ τοῦ λέγῃ:

— Γιὰ ἰδέε, τί ροδοκοκκινισμένο γάλο ποὺ μοῦ στείλανε, ἢ μοσχοβολία του μπορεῖ ν' ἀναστήσῃ καὶ νεκρὸ φαίνεται πῶς ζυγώνουν οἱ μέρες ποὺ θὰ μούρ-θουνε καὶ τίποτα πουργιὰ καὶ τότε θὰ πῶ ἔξω φτώχεια καὶ δὲ θὰ ξαναζητι-ανεύω πιά. Ἀπόψε θὰ γλεντήσω μὲ τὴν γυναῖκα μου τρώγοντας τὸ διάνο, καὶ τὰ τραγούδια ποὺ κρύβει μέσα του, θὰ τὰ ποῦμε ἐμεῖς μὲ τὸ στόμα μας.

Μὰ καθὼς ἔλεγε αὐτά, τὸν ἔκανε νὰ συλλογιστῇ ἡ τσιγγουνιά του, πῶς ἕνας τόσο μεγάλος γάλος γιὰ δυὸ ἀνθρώπους ἦταν πολυτέλεια, καὶ ὅτι μπορούσε, που-λῶντας τὸν, νὰ πάρῃ τόσα λεπτὰ, ποὺ μ' αὐτὰ θὰ ἐξασφάλιζε φαί γιὰ δέκα μέ-ρες καὶ γυρίζοντας στὸν ἄλλο ζητιάνο, τοῦ εἶπε:

— Θέλεις νὰ σοῦ πουλήσω τὸ γάλο, νὰ τὸν φῶς σὺ μὲ τὴ φαμίλια σου, ποὺ εἶναι πιὸ μεγάλῃ ἀπ' τὴ δική μου;

— Τὸν παίρνω, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄλ-λος, μὰ μὴ γυρέψῃς νὰ στὸν πληρώσω περισσότερο ἀπὸ ἐνάμισιο τάλληρο, γιατί τόσα ἔχω τώρα ἐπάνω μου.

— Καλὰ, σύντροφε, σύμφωνα, κατρά-κύλα μου πρώτα τὰ λεπτὰ, καὶ χαλάλι σου ὁ γάλος: μὰ τὸ ταψὶ θὰ μοῦ τὸ δώ-σῃς πίσω, γιατί μόνο τὸ γάλο σοῦ πού-λησα.

— Σύμφωνα καὶ σ' αὐτό, καὶ μάλι-στα ἀπόψε, μόλις πάμε στὰ σπῆτια μας. Κι' ἂν θέλῃς ξεκινᾷμε κι' ἀπὸ τώρα, ἀ-φοῦ σὲ λίγο θὰ νυκτώσῃ. Νά, πάρε καὶ τὰ λεπτὰ σου.

Πῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὴ συνοικία τους, καὶ σὰν ἔφταναν στὸ σπῆτι ἐκείνου ποὺ ἀγόρασε τὸ γάλο, φώναξαν τὴ γυ-ναῖκα του νὰ φέρῃ κατὶ τι γιὰ νὰ τὸν βάλῃ μέσα, καὶ καθὼς τὸν ἀνασήκωσε ὁ ἀγοραστὴς καὶ τὸν ἔβαλε στὴ σκουτέ-λα ποὺ τοῦ ἔφερε τὴ γυναῖκα του, ἔκο-ψε μὴ φτερούγα, τὴν ἄφησε στὸ ταψί, καὶ δίνοντάς το στὸν ἄλλον, τοῦ εἶπε:

— Νὰ τὸ ταψὶ σου μαζὶ μ' ἕνα μεζέ, νὰ δοκιμάσῃς μὲ τὴ γυναῖκα σου κι' ἐ-σὺ ἀπ' ἐκεῖνο ποὺ μοῦ πουλήσῃς.

Καὶ λέγοντάς του ἔτσι, μπήκε μέσα στὸ σπῆτι του.

— Πῶς σοῦτυχε τέτοιο καλὸ; τοῦ εἶ-πε ἡ γυναῖκα του μὲ ἀπορία.

— Τ' ἀγόρασα ἀπὸ τὸ σύντροφό μου ποὺ τὸ πουλοῦσε γιὰ ἐνάμισιο τάλληρο, κι' αὐτὸ μοῦ ἤρθε ἀναπάντεχα σήμε-ρα ἀπὸ ἐλεημοσύνη.

— Καίμενε, γὰ μᾶς ποὺ ἔχουμε τέ-τοια φτώχεια καὶ ζητιανεύεις, δὲν τα-ριάζει τόσο ἀκριβὸ φαί.

— Ἀ! γυναῖκα, αὐτὸ ἔτυχε μὴ φο-ρὰ στὰ τόσα χρόνια: ἔπειτα ἐγὼ δὲν πῆγα γυρεύοντας: φέρε τώρα ἕνα μα-χαίρι νὰ τὸν κόψω κομμάτια, γιὰ νὰ φυλάξῃς μερικὰ καὶ γιὰ αὐριο, γιατί ἂν τὸν ἰδοῦν τὰ παιδιὰ μας, κατὰ τὴν πεί-να ποὺ ἔχουμε, θὰ τὸν φᾶνε ὅλον ἀπόψε.

Καθὼς τὸν ἔπιασε νὰ τὸν κόψῃ, τοῦ φάνηκε πολὺ βαρὺς καὶ εἶπε:

— Μὲ τί τάχα νὰ εἶναι γεμισμένος καὶ βραίνει τόσο; Ὅθι τὸ ἰδῶ τώρα.

Καὶ σὰν ἔχωσε βαθιὰ τὸ μαχαίρι καὶ τὸ τράβηξε κατὰ τὸ μέρος ποὺ ἦταν ἡ γέμιση, κατὰλαβε κατὶ σκληρό, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδαν νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ λίρες χρυσὸς ἡ σκουτέλα ποὺ τὸν εἶχαν μέσα. Ἐμείναν γιὰ μὴ στιγμὴ, αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκα του, σὰν ἀποσβολωμένοι, μὴ ξέροντας ἂν ἦταν ζῦνιοι ἢ ὄνειρευόν-ταν. Σὲ λίγο, ὁ ζητιάνος, πιάνοντας μὲ τὸ χέρι του τίς λίρες, εἶδε πῶς ἦταν ἀ-ληθινές, ἄρχισε νὰ τίς μετράῃ τρέμον-τας, καὶ σὰν τίς βρῆκε σωστὲς ἑκατό, κοίταξε τὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε:

— Εὐλογημένο καὶ μεγάλο τὸ ὄνομά σου, Δημιουργέ, γιὰ τὸ καλὸ ποὺ μοῦ ἔδωκες!

Ἀμέσως ὅμως συλλογίσθηκε πῶς δὲν ἦταν δίκιο καὶ σωστὸ νὰ κρατήσῃ γιὰ ἐνάμισιο τάλληρο ἑκατὸ λίρες, καὶ ἀπο-φάσισε νὰ τίς γυρίσῃ πίσω κρατώντας μόνο τὸ γάλο.

Ζήτησε τότε ἀπ' τὴ γυναῖκα του ἕνα γερὸ πανί, νὰ βάλῃ τίς λίρες μέσα καὶ νὰ τίς πᾶν στὸ σύντροφό του: μὰ ἡ γυναῖκα του, σὰν ἔμαθε τὸ σκοπὸ του, τοῦ εἶπε:

— Μὴ γυρεύεις νὰ φανῇς κουτσὸς καὶ νὰ διώξῃς τὴν τύχη σου ποὺ σοῦ ἤρθε μὲς στὰ χέρια σου, καὶ τὴν πᾶθῃς ὅ-πως τὴν ἔπαθε ὁ σύντροφός σου, ποὺ ἀντὶ νὰ κρατήσῃ τὸ πεσκέσι: καὶ νὰ βρῇ τίς λίρες, στὸ πούλησε χωρὶς νὰ τὸν ἀ-ναγκάσῃς σὺ, ἀλλὰ ἡ τσιγγουνιά του.

Συλλογίσου ἀκόμη τὴ φτώχεια ποὺ τραβάμε ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ σκατεύτη-κες καὶ δὲν μπορεῖς πιά νὰ δουλεύεις παρὰ ζητιανεύεις: φαίνεται πῶς τὰ πα-ρακαλετὰ σου ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸν Μαχ-πούπ, καὶ σὲ φώτισε νὰ δεχθῇς ν' ἀγο-ράσῃς τὸ γάλο, γιὰ νὰ γίνῃς νοικοκύ-ρης. Κάθησε ἐδῶ ποὺ κάθουσαι, νὰ βάλω

τραπέζι νὰ φᾶμε μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ μας, καὶ ἀπὸ αὐριο πῆγαινε στὸ χωριὸ μας, ἀγόρασε ἕνα σπιτάκι μὲ τόπο γύρω-γύ-ρω, ποὺ ἂν δὲν εἶναι μαντρωμένος θὰ τὸν μαντρώσουμε ἐμεῖς, καὶ θὰ τὸν κά-νουμε μὲ τὸν καιρὸ κῆπο, νὰ πάρουμε ἀκόμα καὶ μιὰν ἀγελάδα, μιὰ κατσίκια, μιὰ γουρούνα καὶ κόττες, νὰ τίς τρέ-φουμε, νὰ βρούμε ἔτσι δουλειά, νὰ ζοῦ-με ἀπ' αὐτὴ, καὶ νὰ μπορούμε νὰ κά-νουμε κι' ἐμεῖς ἐλεημοσύνη, ὅπως ἔκα-ναν σ' ἐμᾶς. Ὡς τώρα, τόσοι ἄλλοι.

Ὁ Ζητιάνος ζύγισε στὸ νοῦ του τὰ λόγια τῆς γυναίκας του, πάλαιψε μὲ αὐτὰ πολλὴ ὥρα ἢ γνώμη του, καὶ στὸ τέλος τὰ βρῆκε σωστά. Στρογγυλοκάθησε λοι-πὸν στὸ τραπέζι, καὶ γλέντησαν πολὺ ἐ-κείνο τὸ βράδυ μὲ χαρὲς καὶ τραγούδια.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρῶτ' -πρῶτ', ξεκί-νησε γιὰ τὸ χωριὸ του, καὶ δὲν ξανα-φάνηκε πιά στὸ σταυροδρόμι στὴ συνει-θισμένη του θέση, κι' ἔτσι ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ σύντροφός του ἀπόμεινε νὰ ζητιανεύῃ μοναχός.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, ξανα-πέρασαν ἀπὸ κεῖ ὁ Σουλτάνος μὲ τὸ Βε-ζύρη, καὶ σὰν τὸν ζύγωσαν καὶ εἶδαν πῶς μέσα στὸ τασάκι του εἶχε λίγους παράδες, τὸν ρώτησαν ἂν αὐτὰ μόνο εἶ-χε μαζέψει ἀπ' τὸ πρῶτ'.

— Ναί, ἀφεντὰδες μου, αὐτὰ τὰ λίγα: κι' ἂν δὲν τύχαινε χθὲς νὰ πουλήσω στὸν ἄλλο ζητιάνο, ἕνα πεσκέσι ποὺ μοῦ στείλανε, εἶναι ζήτημα ἂν θὰ εἶχαμε νὰ φᾶμε, ἐγὼ καὶ ἡ γυναῖκα μου, σήμε-ρα.

— Μὰ τί πεσκέσι ἦταν αὐτό; τὸν ρώ-τησε ὁ Σουλτάνος.

— Δὲν ξέρω ποῖος μεγάλος ἀφέντης, ποὺ καλὸ νάχῃ, μοῦ ἔστειλε μὲ τὸ δῶ-λο του ἕνα ψημένο γάλο: ἐγὼ τότε, ἀντὶ νὰ τὸν πᾶω στὸ σπῆτι μου νὰ τὸν φᾶω μὲ τὴν γυναῖκα μου, προτίμησα νὰ τὸν πουλήσω, νὰ πάρω ἔτσι λεφτὰ, νὰ ἐξα-σφαλίσω μ' αὐτὰ φαί γιὰ μερικὲς μέρες.

— Καὶ τί ἔγινε ὁ σύντροφός σου; ξα-ναρώτησε ὁ Σουλτάνος, δὲν ἤρθε σή-μερα;

— Ὅθι παραγλέντησαν, φαίνεται, τὸ βράδυ τρώγοντας τὸ γάλο μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του, μπορεῖ νὰ τοὺς ἔπιασε καὶ βροστομαχία, καὶ γι' αὐτὸ δὲ φάνηκε. Γιατὶ ἐμεῖς οἱ πτωχοὶ ἔ-χουμε ξεμάθει ἀπὸ καλὸ φαί, κι' ἂν τύ-χῃ καμμιά φορὰ νὰ τὸ φᾶμε, μᾶς χα-λάει τὸ στομάχι.

Σὰν ἄκουσε αὐτά, ὁ Σουλτάνος κού-νησε ἀποφασιστικὰ τὸ κεφάλι του, τοῦρ-ριξε στὸ τάσι του μερικὰ δειγροσα καὶ πήρε τὸ δρόμο μαζὶ μὲ τὸ Βεζύρη.

Προχωροῦσαν χωρὶς νὰ μιλάνε, καὶ σὰν ἔφτασε λίγη ὥρα, πρῶτος ὁ Βεζύ-ρης ἔκοψε τὴν σιωπὴ καὶ εἶπε:

— Πολυχρονεμένη μου, συχώρεσέ με νὰ πῶ κατὶ γι' αὐτὸν τὸ ζητιάνο: νο-μίζω πῶς πρέπει νὰ δοκιμάσουμε ἀκόμη μιὰ φορὰ νὰ τὸν βοηθήσουμε, στέλνον-

τάς του μιὰ ψημένη χήνα παραγεμι-σμένη μὲ λίρες. Πιστεύω πῶς αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ θὰ τὴν πουλήσῃ στὸ σύντροφό του, γιατί δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ξανάρθῃ ἐκεῖνος νὰ ζητιανεύῃ ἀπέναντί του, ἀ-φοῦ τοῦ πῆγε ἡ τύχη «σὰν τοῦ Μπού-φου τὸ πουλί».

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Σουλτάνος. Δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτε πιά γι' αὐ-τόν, γιατί ὁ Μαχπούπ δὲ θέλει, καὶ δ-ταν Αὐτὸς δὲν θέλει, ὅσο καὶ νὰ θέλῃ ὁ Μαχμούτ, καὶ Σουλτάνος ἂν εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ τίποτε. Ὅλα εἶναι κά-τω ἀπ' τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ τοῦ Δη-μιουργοῦ: χωρὶς τὸ θέλημά του, οὔτε ἕνα φύλλο δὲν πέφτει ἀπὸ τὸ κλαδί τῶν δέντρων. Ἐγὼ γιὰ μιὰ στιγμὴ αὐτὸ τὸ λησμόνησα, καὶ γιὰ τοῦτο πῆρα ἕνα με-γάλο μάθημα μὲ τὸ περιστατικὸ τοῦ ψημένου γάλου. Τὸ κι σ' ἐμὲ αὐτοῦ τοῦ φουκαρέ τοῦ ζητιάνου ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τ' ἀλλάξω, κι' ἂν ἀκόμη ἀπο-φάσιζα νὰ τοῦ στέλνω κάθε μέρα παρα-γεμισμένους γάλους μὲ λίρες: εἶναι, φαί-νεται, γραφτὸ του νὰ πεθάνῃ ζητιάνος.

ΠΑΝΑΓ. Α. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΤΑ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

Ἐνα μικρὸ δέντρο εἶχε ριζώσῃ στὴν ἄκρη τοῦ δάσους. Ἦταν ἀκόμα χαμηλὸ καὶ τρυφερό. Τὰ φύλλα του ἦτανε κί-τρινα σὰν τὸ χρυσάφι κι' ἔλαμπε ὅπως τὸ ἀσημί ὁ κορμός του. Ὁ ἥλιος τὸ χάραινε μὲ τίς θερμὲς του ἀχτίδες, ὁ ἀνε-μος τοῦ ψιθύριζε γλυκὰ κι' ἦταν πολὺ εὐτυχισμένο τὸ μικρὸ δέντρο. Κάθε βράδυ τραγουδοῦσε ἕνα νανούρισμα στὰ φύλλα του, προτοῦ νὰ τὰ κοιμήσῃ.

Μὰ κάποια μέρα, ἕνας κακὸς φθινο-πωρινὸς ἀνεμος φύσησε. Κούνησε τὰ φύλλα καὶ φώναξε:

— Ἐλάτε νὰ παίξουμε. Ἐλάτε νὰ χο-ρέψουμε. Ἐλάτε μαζὶ μου, φύλλα χρυ-σά, καὶ θὰ σᾶς τραγουδήσω ἕνα ὁμορφο σκοπὸ νὰ χορέψετε καὶ σεῖς!

Καὶ τὰ φύλλα ἐπαίξαν καὶ χόρεψαν σὰν τρελλά.

— Ἀχ, τί ὁμορφα! ἔλεγαν τὸ ἕνα στ' ἄλλο. Τί εὐχαρίστηση! Δὲν τὴ νοιώσαμε, ποτὲ πρὶν.

— Παιδιά, παιδιά μου, παρακάλεσε τὸ μικρὸ δέντρο. Προσέχετε καλὰ, γιατί μοῦ φαίνεται πῶς θὰ πέσετε.

Μὰ τὰ φύλλα δὲν ἄκουγαν τὴ μητέρα τους. Ἦταν ξαναγμένα καὶ σ' αὐτὰς τοὺς δὲν ἔφθανε ἄλλος ἤχος ἐκτὸς ἀπ' τὸ σκοπὸ ποὺ τοὺς τραγουδοῦσε ὁ ἀνεμος γιὰ νὰ χορέψουν. Καὶ κουνιόνταν ὅλο καὶ πιὸ ζωηρά.

— ὦ Θεέ μου! στέναξε τὸ δέντρο Τί ἔπαθαν αὐτὰ τὰ παιδιὰ; Ποτὲ ἄλλοτε δὲ μοῦ φέρθηκαν ἔτσι.

Ὁ ἀνεμος τώρα φυσοῦσε τόσο ζωηρὰ καὶ τόσο ἄγρια, ποὺ τὰ φύλλα ξεκόλλησαν ἀπ' τοὺς μίσχους καὶ χόρευαν ὁλόγυρα.

— "Εκτακτα! Θαυμάσια! φώναζαν καθώς στριφογύριζαν.

— "Ελάτε πίσω παιδιά, φώναζε το μικρό δέντρο που είχε μείνει άφυλλο, ο λομόναχο.

Στην αρχή τα φύλλα δεν άκουαν.

Ήταν τόσο χαρούμενα, που δεν μπορούσαν να σκεφθούν τίποτα. Μά ο άνεμος κουράστηκε να παίξει μαζί τους κι έφυγε να βρή άλλο άλλο παιχνίδι. Και τα φύλλα έπεσαν κουρασμένα στη γη.

— "Ελάτε, μικρούλια, είπε πάλι το δέντρο. "Ελάτε κοντά μου να κοιμηθώ.

Μά όταν δοκίμασαν να σηκωθούν, είδαν πως δεν τους είχε μείνει πια καθόλου δύναμη για να πετάξουν ψηλά. "Εν' άπαλδ' αεράκι τα λυπήθηκε και θέλησε να τα βοηθήσει. Μά όταν σηκώθηκαν ψηλά, είδαν πως δεν μπορούσαν να σταθούν και ξανάπεσαν πάλι στη γη.

— Είναι ανώφελο να δοκιμάσουμε πια, μηγερούλα, είπαν.

— Μείνετε κοντά μου και ξεκουρασθήτε. Θα ζητήσω βοήθεια από κάπου.

Την άλλη μέρα, ήρθαν κάμποσοι σκίουροι για να μαζέψουν βαλανίδια στο δάσος. Είδαν το λυπημένο δέντρο και τα

φύλλα που έκλαιγαν πεσμένα κάτω και τ' ρώτησαν τί συμβαίνει.

— Δεν μπορούμε ν' άνεβούμε, απάντησαν κλαίγοντας.

— Ν' άνεβείτε, ποῦ;

— Στο δέντρο πάνω, ψιθύριζαν και ξανάρχισαν τούς λυγμούς.

— Τί λέτε, άνόητα, είπαν οι σκίουροι. Δεν ξέρετε πως το φθινόπωρο όλα τα φύλλα πέφτουν κι' ο χειμώνας δε βρίσκει κανένα πάνω στα δέντρα;

— "Ο χειμώνας! Ποιός είναι πάλι αυτός; ρώτησε το δέντρο.

— Είναι, φαίνεται, καινούριο και δεν ξέρει πολλά πράγματα, είπαν οι σκίουροι μεταξύ τους.

Και κάθισαν και τοῦ είπαν για την παγωνιά που κρυσταλλώνει τις λίμνες και τα ποτάμια, που μεταβάλλει κάθε σταγόνα νερού, που μένει στο ύπαιθρο, σε διαμάντια. Και τα φύλλα έπαψαν τὸ κλάμμα τους κι' άκουαν γεμάτα απορία, φέρνοντας τὸ δάκτυλο στο στόμα.

— Έρχεται ύστερα τὸ χιόνι, μ' ένα ώρατο κατάλευκο σεντόνι, και σκεπάζει κάθε πράγμα.

— Τὸ χιόνι; Τί είναι πάλι αυτό;

— Μά οὔτε τὸ χιόνι δεν ξέρετε; Είναι άσπρο. Εγὼ τὸ είδα μιὰ ήλιόλουστη μέρα τοῦ περασμένου χειμώνα, είπε ὁ πρῶτος σκίουρος.

— Είναι κρύο! είπε ὁ δεύτερος. Τὸ αισθάνθηκα σάν βγήκα έξω απ' τὴν τρύπα μου. Μά είναι πολύ, πολύ ὁμορφο. Μά πρέπει νὰ φύγωμε, γιατί ὁ χειμώνας θάρρη και δὲ θάχουμε μαζέψει αρκετὲς τροφές.

Τὸ φθινόπωρο πέρασε κι' ήρθε ὁ χειμώνας. Και μιὰ μέρα, ή Παγωνιά σταμάτησε κοντὰ στο μικρὸ δέντρο κι' άσήμωσε τὰ φύλλα του που κοιτόνταν ὀλόγυρα, και τὸν κορμό του, και τὴ χλόη που ήταν ἐκεῖ κοντὰ. "Υστερα στάθηκε και καμάρωσε τὸ ἔργο της γέρνοντας τὸ κεφάλι ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά.

— "Εξοχα! λαμπρά! είπε και κτύπησε τὰ χέρια της ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό. Τὴ ἐξυπνη που είμαι! Κι' έφυγε για νὰ κάμῃ τὰ ἴδια στο δάσος.

Ὁ άνεμος ήταν τώρα παγωμένος και τὰ φύλλα σφιγγόνταν ὀλο και πὶὸ κοντὰ.

— Κρύο! κρύο! μουρμούριζαν! Τί θὰ γίνωμε πια;

Εκεῖ τὰ βρήκε τὸ χιόνι, κοιμισμένα βαθιά. Τὰ σκέπασε με τὸ κάτασπρο σεντόνι του, τόσο σιγὰ που οὔτε τὸ δέντρο δεν ἔνοιωσε τίποτα. Κι' όταν ἐξύπνησε και δεν τὰ είδε, στέναξε ὀλιβερά.

— "Αχ! Θεέ μου! Ποῦ νὰ πήγαν τὰ παιδιὰ μου;

— "Ενα πουλι κάθισε σ' ένα γυμνὸ κλαδί κι' άρχισε ένα εὖθυμο τραγούδι:

— "Έχουν κρυφθεῖ τὰ φύλλα κι' ή χλόη έχει κρυφτεῖ. Και λούλουδο κανένα δεν ἔμεινε στη γῆ. "Ολα ἔχουν θαρτεῖ κάτω απ' τὸ χιόνι τὸ πυκνὸ. Θὰ κοιμηθοῦν βαθιὰ ὅσο που νάρρη ή άνοιξη. Κι' ή άνοιξη θὰ τὰ ξυπνήσῃ ἀπὸ τὸν ὕπνο τὸ βαθύ τους, και θὰ πεταχτοῦν καινούρια βλαστάρια ἀπὸ τὰ ξερά κλαδιά, και τούς σκελετωμένους τῶν δέντρων κορμούς. Κοιμηθῆτε καλά, αγαπημένα φύλλα, και μὴ λυπάσθε πια. Πάψε νὰ θλίβεσαι, καλὸ δεντράκι. Περιμένε καρτερικὰ τὴν άνοιξη, που θ' άναστήσῃ τὰ παιδιὰ σου και θὰ τὰ κάμῃ νὰ ξετιναχτοῦν ὀλόδροσα και τρυφερά, ἀπὸ βλαστάρια νέα.

Ήταν ὀλόγλυκο τὸ τραγούδι, και τὸ μικρούλιο δέντρο, σάν τ' άκουσε, ἔδιωξε μακριὰ τὴ θλίψη του.

— "Ας κοιμηθῶ κι' ἐγὼ, — σκέφθηκε — και θὰ ξυπνήσω όταν ή άνοιξη φθάσει.

Κοιμήθηκε κι' αὐτό, ὅπως κοιμήθηκαν τὰ φύλλα, ὅπως κοιμήθηκαν οι σκίουροι σὴν κουφάλα της γέρινης βαλανιδιάς. Και τὸ πουλι ἔμεινε μόνο και πετοῦσε ἀπὸ δέντρου σὲ δέντρο, ψάλλοντας ἀδιάκοπα τὸ τραγούδι της χαρὰς και τῆς ἐλπίδας.

ΕΛΕΝΗ ΡΕΣ-ΖΑΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



Ο ΜΠΕΜΠΕΣ ΕΙΝΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΕΝΟΣ

(Γερμανική φωτογραφία)

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JULES CHANCEL

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ενώσω μιλούσε με τὸ Νικόλα για τὸ διόρθωμα που χρειαζόνταν τὰ παπούτσι του — ψίδια και μετζασόλες που κόστιζαν δυὸ λίβρες — ὁ πελάτης είχε συγκεντρωμένη ὀλη τὴν προσοχή του στο δελτίο, μὰ και σὴ Νανέττα που τὴν κοίταζε σὰ νὰ ήθελε νὰ αποτυπώσῃ τὰ χαρακτηριστικά της στο μυαλὸ του. Παζάρευε και τὴν πεντάρα ἀκόμη, με τὴ φανερὴ πρόθεση νὰ μείνῃ ὅσο περισσότερο ὥρα μπορούσε μέσ' στο μαγαζί. Ἐπὶ τέλους αποφάσισε νὰ φύγῃ, και πάλι κοντοστεκόταν σὲ κάθε βήμα ὥσπου νὰ βγῇ στο δρόμο. Μόλις ὁ παρὰδοξος αὐτὸς πελάτης βγήκε απ' τὸ μαγαζί, ὁ Νικόλας ἀμπάρωσε με προσοχή τὴν πόρτα κι' ὁμολόγησε σὴν ἀδελφή του πως ή ἐπίσκεψή αὐτὴ τὸν ἔβαζε σὲ μεγάλη ἀνησυχία.

— Δίχως ἄλλο θὰ μὰς άκουσε που συζητούσαμε, είπε σὴ Νανέττα.

— Και μ' αὐτό, τί; ἔκανε ἐκείνη.

Ὁ Νικόλας κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Καίμην Νανέττα, μὰ δὲ βλέπεις λοιπὸν πως βρισκόμαστε σ' ένα καθεστὼς τρομαχτικὸ; πως καθένας που θὰ φανῇ, ἔστω και στο ἑλάχιστο ὑποπτος, άνεβαίνει σὴν καρμανιόλα, και πως αν ὁ άνθρωπος αὐτὸς άκουσε τὰ λόγια που λέγαμε, είναι πιθανώτατο αὔριο τὸ πρωτὶ νὰ ἔρθουν νὰ μὰς πιάσουν και νὰ μὰς ρίξουν σὴν φυλακή;

— Μπὰ, ἔκανε με ἀπάθεια ή Νανέττα. Και τί θὰ μὰς κάνουν; Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ μὰς σκοτώσουν. Θὰ πεθάνουμε κι' ἐμεῖς σάν τὴ βσιλίσσα και σάν ὅλους ἐκείνους που βλέπω κάθε μέρα νὰ τούς περνῶν με τὰ κάρρα και νὰ τούς πηγαίνουν σὴν πλατεῖα της Γρέδης.



«Βρέθηκε ἀντιμέτωπη με τὸν μυστηριώδη πελάτη τους.» (Σελ. 199, στ. γ'.)

Σ' αὐτὴ τὴ φρικτὴ κατάσταση είχαν φθάσει, σὴ Γαλλία, ὅλα τὰ πνεύματα κατὰ τὴν ἐποχὴ της Τρομοκρατίας. "Ενα παιδι δώδεκα χρονῶν ἔδειχνε ἀπόλυτη ἀδιαφορία για τὸ θάνατο, κι' αὐτὸ ήταν ἀπολύτως φυσικὸ μὰ και δεν άκουγε τίποτε ἄλλο και δεν ἔδλεπε ὀλη ὥρα παρὰ ανθρώπους που τούς ὀδηγοῦσαν σὴν γκιλοτίνη. Ὁ κόσμος είχε συνηθίσει σ' αὐτὰ τὰ θεάματα και δεν άφινε πια τὰ σπῆτια του, παρὰ για νὰ πηγαίνῃ νὰ βλέπῃ τις θανατικὲς ἐκτελέσεις σὴν πλατεῖα της Γρέδης. "Αλλωστε, τὸν τελευταῖο καιρὸ, ή λαιμητόμος ἐγκαταλείφθηκε, γιατί βρέθηκε ὅτι δεν ἔκανε ἀρκετὰ γρήγορα τὴ δουλειά της, και είχε ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ ὀμι-δικὸς τουφεκισμούς, ή πνιγμούς, σάν κι' ἐκείνους που ἔκανε ὁ πολίτης. Καρριέρ σὴ Νάντη.

Ὁ Νικόλας ὅμως ήταν πολὺ πὶὸ ψυχραιμος και πὶὸ γνωστικός απ' τὴν ἀδελφή του, και της ἐξήγησε ὅτι δεν είχε καμμιά διάθεση νὰ θυσίασῃ τὴ ζωὴ του ἄσκοπα, και ὅτι ἐκεῖνο που ἔπρεπε πρῶτα νὰ κοιτάξουν, ήταν τὸ πως νὰ βάλουν σὲ πρᾶξῃ τὰ σχέδια τους και νὰ σώσουν τὸ Δελφίνο.

— Μὰ κι' ἐγὼ αὐτὸ θέλω, φώναξε ή Νανέττα. Μὰ ἀπὸ τότε που μοῦ ἔκανες λόγο, για τὸ περίφημο σχέδιο σου, δεν προχωρήσαμε οὔτε ένα βήμα. Και στο μεταξύ τὸ δυστυχισμένο τὸ βασιλόπουλο θὰ πεθάνῃ!

— Μὰ, στο Θεὸ σου, Νανέττα, φώναξε ὁ Νικόλας ἐρεθισμένος, νομίζεις πως είναι τόσο εὖκολο νὰ βγάλῃς τὸ Δελφίνο απ' τὴ φυλακή, ὅσο νὰ κάνῃς ένα ζευγάρι παπούτσια; Πρέπει νὰ τὰ μελετήσῃ κανείς ὅλα... νὰ τὰ βάλῃ κάτω...

— "Ελα τώρα, ἔκανε ή Νανέττα σηκώνοντας τούς ὤμους της, μοῦ τὰ λὲς ὅλ' αὐτὰ για νὰ με κάνῃς γάχω ὑπομονὴ ὥσπου νὰ πεθάνῃ ὁ Δελφίνος. "Αχ, αν τὸν ἔδλεπες και σὺ κάθε μέρα, αν τὸν ἔδλεπες πὸσο ἀδυνατίζει και χλωμιάζει, δὲ θὰ μοῦ ἔλεγες νὰ περιμένω. Μὰ ἐσὺ, πρόσθεσε με ἀγανάκτηση, ἐσὺ δεν ἔχεις καρδιά!

Και με τὰ λόγια αὐτὰ βγήκε έξω, χτυ-

πόντας τὴν πόρτα, και πῆγε νὰ ψωνίσῃ για τὸ βραδυνὸ τους γεῦμα. Μόλις είχε κάνει καμμιά εικοσαριά βήματα όταν, σὴ γωνιά τοῦ δρόμου, βρέθηκε ἀντιμέτωπη με τὸ μυστηριώδη πελάτη τους, που φαινόταν σὰ νὰ τὴν περιμένε κι'



ἔκανε μάλιστα μιὰ κίνηση σὰ νὰ ήθελε νὰ της κλείσῃ τὸ δρόμο.

Ὁ Νανέττα δεν είχε καμμιά διάθεση νὰ τὴ σταματήσουν σὴ μέση τοῦ δρόμου, και μάλιστα ἔτσι στενοχωρημένη καθώς ήταν. Κοιτάζοντας λοιπὸν θαρρετὰ τὸν άγνωστο, φώναξε:

— "Ε, για νὰ σοῦ πῶ, πολίτη, τί θέλεις πάλι; Κάνε μου τὴ χάρη νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ πάω σὴ δουλειά μου, και σὺ τράβα τὸ δρόμο σου.

Ὁ άγνωστος χαμογέλασε. — Μικρούλα μου, είπε με ήμερη φωνή, άκουσέ με και μὴν ἔχεις κανένα φόβο; δεν είμαι κατάσκοπος, ὅπως νομίζεις. Τώρα που βρισκόμουν στο μαγαζί σὰς σ' άκούσα νὰ μιλάς για τὸ Δελφίνο και νὰ δείχνῃς μεγάλο ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν...

— "Ε, κι' ἔπειτα; Και τί σὰς ἐνδιαφέρει σὰς αὐτὸ τὸ πράγμα; τὸν ἔκοψε ή Νανέττα και προσπάθησε και πάλι νὰ ξεφύγῃ.

Μὰ ὁ άγνωστος τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο και τὴ ρώτησε κοιτάζοντάς τὴν κατὰματα:

Θέλεις νὰ με βοηθήσῃς, νὰ ἐλευθερώσωμε τὸ μικρὸ Λουδοβίκο;

Ακούγοντας τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ πρόταση ή Νανέττα ἔλλαξε στάση.

— Μὰ ποιὸς εἶσθε λοιπὸν σεις; ρώτησε κατὰπληκτη.

— "Ενας ἀριστοκράτης που ἔμεινε στο Παρίσι, και ζεῖ κρυμμένος και μασκαρεμένος, με τὸ σκοπὸ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ τὸ πράγμα.

— "Α, ἔκανε ή Νανέττα κοιτάζοντας με δυσπιστία τὸν συνομιλῇ της και προ-

σπαθώντας να μαντεύσει, αν της έλεγε την αλήθεια.

— Αν θελήσεις, μικρούλα, να με βοηθήσεις, εξακολούθησε ο άγνωστος, θα σου δώσω χρήματα πολλά... όλα θελήσεις!

Η Νανέττα έβαλε τα γέλια.

— Ω, είπε, δεν έχω ανάγκη από χρήματα για να κάνω αυτό το πράγμα. Αν κατορθώσετε σεις να σώσετε τον μικρό Καπέτο, που τον αγαπώ όσο τον αγαπάτε και σεις, όχι μονάχα δεν θέλω να μου δώσετε χρήματα, αλλά σας δίνω κιόλας τις τρεις λίβρες που μάζεψα την Κυριακή πουλώντας λουλούδια.

— Ευγενική καρδιά, ψιθύρισε ο άγνωστος συγχινημένος.

— Και με τί τρόπο θέλετε να σας βοηθήσω; ρώτησε η Νανέττα.

— Να μου δανείσετε το δελτίο έλευθέρως εισόδου που είδα στο μαγαζί σας.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Άγαπητοί μου,

ΕΠΙΣΤΡΕΦΩ από το στούντιο, το έργοσπίτι της κινηματογραφικής εταιρίας «Έλ-λάς Φιλμ», όπου γυρίζουν τη «Στέλλα Βιολάντη». Δεν είχα επισκεφθεί ποτέ τέτοιου είδους εγκατάσταση και δεν είχα ιδέα πως γίνεται ή εργασία. Από περιγραφές μόνο και πληροφορίες που διάβάζα στα περιοδικά, ένιωθα πως το εύκολοτερο πράγμα ήταν το γύρισμα ενός έργου, ή κατασκευή μιας κινηματογραφικής ταινίας. Φάνει, έλεγα, να υπάρχει το έργο, το σενάριο, οι ήθοισι κι ένας φωτογράφος, με την ειδική μηχανή, για να τους παίρνει την ώρα που παίζουν. Άλλα πόσο διαφέρει ή θεωρία από την πράξη!

Ξέρετε λοιπόν τι είναι εκείνο που παίζει τον πρώτο ρόλο σ' ένα κινηματογραφικό έργοσπίτι; Ο φωτισμός! Οι καλύτεροι ήθοισι, ο καλύτερος γυριστής κι ή τελειότερη μηχανή δεν κάνουν τίποτα, αν το έργοσπίτι—ή σκηνή—να ποίμε όπου παίζουν οι ήθοισι—δεν φωτίζεται στο πρόπε. Και ξέρετε πόσο πρέπει να φωτίζεται; Όσο θ' αφοτίζεται! Φαντασθήτε λοιπόν πόσα ηλεκτρικά φώτα πρέπει να ανάβουν και τί ένταση πρέπει να έχουν, για να κάνουν ήλιο μέσα στο σκοτεινό χώρο του έργαστηρίου!

Τα μάτια θαμπώνονται, το κεφάλι πονά, κι' εκείνοι που εργάζονται μέσα στο φωτισμένο χώρο, κοντά στους λαμπτήρες και στους προβολείς, ζεσταίνονται φοβερά. Μου έλεγαν και δεν το πίστευα, όσο στεκόμουν στα παρασκήνια.

Άλλα μια στιγμή που θέλησαν να φωτογραφηθούν, για ρεκλάμα, και τον συγγραφέα, και μπήκα στη σκηνή, μου φάνηκε πραγματικώς πως ήμουν μέσα σ' ένα φούρνο. «Κάμετε γρήγορα, τους φώναξα, γιατί δεν άντέχω!». Έκαμαν όσο γρήγορα μπόρεσαν, αλλά εγώ το ξέρω τι τράβηξα και με τί παραζάλη βγήκα από το φωτεινό και φλογερό εκείνο λουτρό! Και λυπήθηκα τους καίμενους τους ήθοισιους. Να υποφέρουν έτσι, να ψήνονται, να σφυκτιούν, και να είναι υποχρεωμένοι να παίζουν, να δοκιμάζουν, να επαναλαμβάνουν, να χύνουν, να προσέχουν, να εργάζονται τελοσπάντων! Πόσο φυσικό μου φαινόταν, όταν έβλεπα κανένα να κλαίει! Άλλα πόσο παράξενο, όταν έβλεπα κανέναν άλλο να γελά, έπειδή το απαιτούσε ο ρόλος του! Γελούν λοιπόν και στο μαρτύριο, στην κόλαση!

Φυσικά, όλες οι σκηνές ενός κινηματογραφικού έργου δεν παίρνονται στο στούντιο. Πολλές παίρνονται κι' έξω, στο υπαίθρο, στο δρόμο, στην εξοχή, στη θάλασσα. Και τότε ο ήλιος, το φως του Θεού, αντικαταστάει τα φοβερά εκείνα ηλεκτρικά των τετρακοσίων αμπερ. Κι' όμως, ούτε έξω, στο υπαίθρο, δεν υποφέρουν λιγώτερο οι ήθοισι του κινηματογράφου. Πολλές φορές υποχρεώνονται να τρέξουν, να περπάσουν, να γκριμίσουν, να σκαρφαλώσουν σε κατάρτι, να νενδοκαθεθούν ανεμόσκαλα, να περάσουν μέσ' από φλόγες, να κολυμπήσουν με φορτούν, να καθάλλισουν άτιθασο λόγο, κι' ένα σωρό άλλα πράγματα να κάνουν κουραστικά κι' επικίνδυνα. Μου διηγήθηκαν μάλιστα το περιστατικό μιας νέας πρωταγωνίστριας της δόνης, που κάποτε, στο Χόλλυγουντ νομίζω—σε μια ψευτοπρωταγή, την κατάρρεξαν αληθινώτατα με την άντλια, χειμώνα καιρό, πράγμα που της στοιχίσε μια πνευμονία και που μπορούσε να της στοιχίσει και τη ζωή. Ορισμένως ή έργασία του ήθοισιού της σκηνης δεν είναι τόσο βαρεια όσο του ήθοισιού της δόνης.

Και τώρα που την είδα από κοντά,—σ' ένα μέρος της τουλάχιστο—δεν μακρίζω καθόλου τους νέους και τις νέες που όνειροπολούν να γίνουν κινηματογραφικοί αστέρες, έστω κι' αν έχουν τα προσόντα να τα καταφέρουν. Πολύ δύσκολο επάγγελμα διαλέγουν! Βέβαια, σε μια επιτυχία, αποζημιώνουν ή δόξα κι' ο πλούτος. Κάποτε όμως ή μεγάλη επιτυχία άργει, και κάποτε δεν έρχεται καθόλου.

Στη «Στέλλα Βιολάντη» παίζουν εκτάκτως μερικοί γνωστοί ήθοισι που, εκτός από την τέχνη τους, έχουν και μεγάλη φωτογένεια: ή δ. Ελένη Παπαδάκη (Στέλλα), ο κ. Άθ. Μαρτίκος (Βιολάντης), ή κυρία Μάρκου (θεία Νιδία), ή δ. Παυλογιάνη (Βιολάντινα), ο κ.

Νέξερ (Νταντής). Άλλα παίζουν και μερικοί άγνωστοι, πρωτόβαλτοι, που δοκιμάστηκαν και κρίθηκαν ικανοί. Π: χ: ένας νέος—δεν θυμώμαι τώρα πως τον λένε—που κάνει τον Χρηστάκη. Ο διευθυντής της εταιρείας τον είδε κατά τύχη μια μέρα σ' ένα φωτογραφείο. Και τουκάμε τότε έντύπωση ή όμορφιά του κι' ή χάρη του, ώστε άμέσως του έπρότεινε να τον δοκιμάσει. Ο νέος δέχθηκε με μεγάλη χαρά, ή δοκιμή έγινε, πέτυχε, κι' ο Χρηστάκης, που ήταν αρκετά δύσκολο να βρεθί, βρέθηκε.

Έτσι αρχίζουν οι περισσότεροι το στάδιο τους στον κινηματογράφο. Και μερικοί γίνονται γρήγορα αστέρες. Γιατί δεν χρειάζονται και πολλά επίκτητα εφόδια γι' αυτό το στάδιο: μόνο φυσικά: όμορφιά, χάρη, έκφραση προσώπου, ευκινησία, φωτογένεια. Τα λίγα που χρειάζονται, μαθαίνονται εύκολα, τουλάχιστο για τον βουδο κινηματογράφο, όπου ο ήθοισιός δεν είναι ανάγκη να έχη φωνή, άρθρωση, και να ξέρη να μιλή φυσικά. Καθόλου άπιθαγο λοιπόν, ο άγνωστος νέος που κάνει τώρα τον Χρηστάκη στη «Στέλλα Βιολάντη», να γίνη άδριο πασίγνωστος. Κι' όμως! Όσο συλλογιέμαι τον ηλεκτρικό φούρνο, όπου θ' είναι υποχρεωμένος να εργάζεται, δεν τον μακρίζω καθόλου, ούτε αυτόν!..

Αυτά για σήμερα. Καμμιάν άλλη μέρα θ' ασχοληθώ περισσότερο για το στούντιο και θ' ασχολήσω καλύτερα πως γίνεται μια ταινία, γιατί πραγματικώς είναι κάτι περίεργο.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ

Η βουλή των Ψαριανών

Νεοαίτες, λές, τους έχουν πάρει τη μιλιά, κι' έτσι βουβοί, ο ένας τον άλλο νεοαίτες.

Σπαθιά οι ματιές! σφιχτά τα φρύδια τα δασιά! Κάθε άλλο, ναί! μα το μπουρλότο τους τρομάζει.

Ο Κανάρης

Νά πάλι! όρθώνει το λιγνό του το κορμί. Ο Κωσταντής. Κι' ενώ ή ματιά του χάρω [βλέπει, ήτχα λέει: «Αρχόντοι, τούτη την τιμή, θα αρρώ, να μου την μπιστευτήτε έμένα πρέ- [πει...»]

Στο πόδι όλη ή βουλή κι' αντίλογος κανείς. Χαιρείται όλους ταπεινά ο Κανάρης, και μέσ' στην έκκλησιά, πιστός προσκυνητής, δέεται θεριά στης Άγίας τη χρυσή εικόνα [Χάρης...]

Το κάψιμο

Έφυγε το μπουρλότο. Η τύχη σκοτεινή... Κι' ενώ οι ψυχές των Ψαριανών όρες στά [στήθια σφίγγονταν, ξάφνω αστραφτεί αλάργα ή [Ανατολή, κι' όλοι σταυροκοπούνται: «Νάναι αλήθεια!...»]

Η. ΓΕΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΝΑΜΟΝΗ

Κάτι προσμένο τ' όμορφο άχ, ποιός θ' ά μου τό φέρη; Οί χουσορόδινες αύγές; τά πλάνα δειλινά; Η κάποια νύχτα μαγική, τό φλόγαρο άγέρι, Που κατεβαίνει γρήγορο άπ' τά ψηλά βουνά;

Σε χιονισμένες κορυφές, σε έλατο, σε δάση Θε να τό βρω, και στη γλυκειά του πεύκου μυρωδιά; Η σε γαλάζιο, βουερό λιόλουστο ακροθαλάσσι, Που παίζουνε ευπόλυτα τά ξένοιαστα παιδιά;

Θά τό γυρεύω από παντού μ' άπ' τις χαρές του κόσμου. Νιώθω πως θάρρη— όνειρα, έλπίδες μακρινές— Χρόνια όστόσο πέρασαν, και ή ψυχή μου έντός μου, «Θάρρη» άκούει να της λέν οι μυστικές φωνές...

Περιπλοκάς

Ο ΚΟΥΜΟΥΡΗΣ

Πάνε δέκα μέρες τώρα που ο Κουμούρης τό γέρικο βώδι μας, δεν ήταν στα καλά του: ο πατέρας μου τό είχε παρατηρήσει κι' ήταν ανήσυχος.

— Πάει, έδωσε πίσω πιά ό γέρος μας, έλεγε, και γιά ν' αγοράσω άλλο, θά μου στοιχίση πολλά.

Κι' αλήθεια, ο Κουμούρης τόσα τελευταία είχε χάσει κάθε όρεξη γιά δουλειά. Τό πρωί πιά δεν άκούγαμε τό χαρούμενο μούγκρισμά του σάν πρῶτα. Στο όργωμα κουραζόταν γρήγορα, και τά βράδια, σάν γυρίζοντας άπ' τό δουλειά στεκόταν στο μικρό ηγνάδι του χωριού να τον ποτίση ο πατέρας μου, δεν έδειχνε άπειλητικά τά κέρατά του σ' άλλα βώδια και πρό παντός στον Καραγκιόζη του κύρ-Βόμβα, στίς άλλη φορά τον άλάλιαζε στίς κουτουλιές. Αυτό όμως δε θά πή πως τουμπανιε ο καθένας στή μύτη: κοντά του τον παραστεκόταν ο Ψαρός, τ' άλλο μας βώδι, σά στοργική μάνα.

Στό όργωμα προσπαθούσε να σέρνη όσο μπορούσε αυτός δυνατώτερα τ' άλτερι. Στο πότισμα άφινε τον Κουμούρη να πίνη πρώτος, χαϊδεύοντάς του με τη γλώσσα τό κεφάλι.

Στά μεγάλα μάτια του Κουμούρη μας έβλεπε τώρα καγείς τό παράπονο. Κοιτούσε πέρα πέρα τους όργωμένους κάμπους, τά σπαρτά, τά μικρά μοσχαράκια που παίζαν στο λιβάδι, κι' έβλεπε άναστεναγμένος, ένα μικρό μούγκρισμα έβγαине μέσα άπ' τό βασανισμένο κορμί του.

Όσο τον έβλεπα, μου ραγίζόταν ή καρδιά. Τόν θυμόμουν άκόμα από μικρό δειμαλάκι που τόχε φέρι ο πατέρας μου, κι' εγώ, πιτσιρίκος τότε, τόυ στόλι-

ζα με κορδελίτσες τά κέρατα, τό πότιζα και τό πήγαινα στη Μικρή Λήμνο, ένα μεγάλο βοσκοτόπι, άφίνοντάς τό εκεί ως να δυναμώση. Τόσα χρόνια τώρα μάς δούλεψε ύπομονητικά, σέρνοντας πότε τ' άλτερι και πότε την τροκάνα. Τώρα πιά έπρεπε να ξεκουραστή. Ο πατέρας μου έπαιρνε ένα άλλο βώδι με τό νοίκι, ως να τελειώση ο καιρός του όργώματος.

Ο Κουμούρης: μέρα με την ήμέρα χειρότερος. Ένα πρωί που πήγα να τον τάσω κάτω σ' άχούρι, τον βοήκα ξεπλωμένο φαρδύ πλατύ χάρμο ν' άγκομαχά, ενώ από πάνω του στεκόταν ο Ψαρός με κατεβαμένο τό κεφάλι. Έσκυφα και τον χαϊδεύα. Στήλωσε τά μάτια του πάνω μου. «Ω! κείνη την ώρα ήταν μια ψυχή που παραδερνε με τό χάρο, μια ψυχή ύπομονητικά που καθρεφτιζόταν μέσα στα μεγάλα του μάτια.

— Μάννα, έ μάννα! φώναξα με τρεμουλιαστή φωνή, ο Κουμούρης δεν είναι καλά, θά φορήση!

— Ζωή σε λόγου σου, έκανε από πάνω ο θεός μου Δημήτριος που έλαχε κείνη την ώρα εκεί.

Η μάνα μου κι' ή αδελφή μου κατέβηκαν κάτω και σε λίγο έφτασε ο πατέρας μου και δύο τρεις φίλοι μου. Ένα βώδι ήταν, κι' όμως αν έβλεπε κανείς τη θλίψη που ήταν ζωγραφισμένη σ' όλων μας τά πρόσωπα, θάλεγε πως ήταν γιά να χάσουμε κανένα δικό μας. Ο Κουμούρης σε λίγο ξεψύχησε, και τά δυο μεγάλα του μάτια καρφώθηκαν πάνω στο Ψαρό, τό μοναδικό του φίλο, που στεκόταν από πάνω του, χαϊδεύοντάς του με τη γλώσσα τό κεφάλι, λές κι' ήθελε να τον ξυπνήση να πάνε να όργώσουν σάν και πρῶτα μαζί.

Άεροναύτης

Η ΤΡΕΛΛΗ ΜΑΝΝΑ

Ήταν άρκετή ώρα που ο χλωμός ήλιος είχε δύσει, κι' ή νύχτα άρχισε να άπλώνη το σκοτεινό της πέπλο. Η σίγια μεγάλη βασιλεύει στην έρημη άκρογιαλιά ενός μικρού νησιού. Μόνο τά κύματα με τό γλυκό τους κρότο ταράζουν τη σιωπή.

Σάφου, μέσα άπ' τους ψηλούς κι' άπόκρημνους βράχους, προβάλλει μια άνθρωπίνη σιά, μια γυναίκα, που τό ρυτιδωμένο της πρόσωπο, τά άπλανές της μάτια και τ' άνακατεμένα της μαλλιά δίνουν μια ζωντανή εικόνα της δυστυχίας.

Είναι ή τρελλή μάνα. Μαύτό τ' όνομα την έξέρον όλοι στο νησί. Είναι μια δυστυχισμένη, που ή μικροκηματούσα της πήρε μαζί τό δυό της παιδιά, τους λεβέντες της, τη χαρά της, την εύτυχία της. Κι' έρχεται τώρα με τό σβύσμένο της μυαλό να την καταραστή: Σφίγγει άπειλητικά

τό λιγνό της χέρι και με φωνή βραχνή βραχνή άρχίζει και λέει.

Μά είναι τόσα εκείνα που της λέει, ώστε ή περήφανη θάλασσα θυμώνει και στέλνει ένα θεόρατο κύμα, που παρασύρει την τρελλή μαζί με λίγα βότσαλα, γιά να πάη τό κουρασμένο της κορμί κοντά στα κορμιά των παιδιών της. Την ίδια στιγμή ή καμπύνα που νησιού χτυπάει νένθια και θαρρείς πως θρηνεί την άμοιρη τρελλή.

Άνθισμένη Άνναγιά

Ο ΓΕΡΟ-ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Ήταν μια κρύα χειμωνιάτικη μέρα, εκείνα τά Χριστούγεννα. Ο ούρανός από τό πρωί είχε σκεπασθεί με πελώρια μαύρα σύννεφα, που ο κρύος βοριάς δεν τ' άφινε ν' αναλυθούν σε βορρά. Γιατί άραγε αυτή ή μελαγχολία της φύσης, σήμερα που ή άνθρωπότης δέχεται τό Σωτήρα της;...

Πάνε όρες που βαθύ σκοτάδι σκεπάει τη γή. Τυλιγμένος στο βαρύ μου παλτό και με κουκουλωμένο τό λαιμό με τό εσστό μου κασκόλ, πήρα χαρούμενος τό δρόμο γιά την έκκλησιά. Έξω μια άσυνήθιστη κίνηση επικρατούσε. Όλοι πήγαιναν στην έκκλησιά κι' ο μεγάλος δρόμος που μάς οδηγούσε εκεί, έμοιαζε με τις ποικιλόχρωμες γυναικείες φορεσιές σάν άνθόσπαρτο λειβάδι.

Περπάταγα σιγά πηγαίνοντας στην έκκλησιά και παρατηρούσα μ' εύχαρίστηση τη ζωρότητα που επικρατούσε, αν και ή ώρα ήταν άρκετά περασμένη. Σάφου τό μάτια μου πέσανε σ' ένα γέρο, που μ' άπλωμένο τό κοκαλιασμένο του χέρι, ζήτησε έλεημοσύνη, ενώ με τ' άλλο προσπαθούσε να τυλιχτεί στα κουρέλια του και να προφυλαχτεί από τό τσουχερό κρύο. Στο βαθειά ρυτιδωμένο πρόσωπό του ήταν χαράγμένη ή προσάθεια του γιά να συγκρατήσει κάποια μεγάλη χαρά ή λύπη. Με τό άπλανές του βλέμμα προς την έκκλησιά, φαινόταν σάν κάτι να περίμενε να δη ή ν' άκούση. Τά γέρικα γόνατά του τρέμανε, λές και θά λυγούσαν στο βάρος των χρόνων και των πόνων του.

Τόν κοίταξα γιά λίγη ώρα συλλογισμένος. Προχώρησα και τούβαλα κάτι στο χέρι. Μ' εύχαρίστησε με χίλιες ευχές κι' ή φωνή του μαρτυρούσε την πάλη που γινότανε μέσα του.

Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε ο χαρούμενος ήχος από τις καμπάνες γιά τη γέννηση του Σωτήρα. Κι' είδα τότε τό γέρο-ζητιάνο να κάνει με τό ξερακιό του χέρι τό σημείο του σταυρού, ενώ δάκρυα μικρά πλημμύριζαν τά ολογάλανα μάτια του, που ο χρόνος δε μπόρεσε να τους σβύση τη λάμψη τους.

Βαθιά συγκινημένος από τη σκηνή αυτή, τόν άποχαιρέτησα κι' εξακολούθησα με γρήγορο βήμα τό δρόμο μου, γιατί είχα

αργήσει. Δεν άπάντησε στο χαιρετισμό μου, που βέβαια δεν τον άκούσε, γιατί ή σκέψη του μακριά πετούσε.

Αλήθεια γέρο ζητιάνε, τί να θυμήθηκες κείνη τη στιγμή και σέπιασε τέτοιο παράπονο; Τί άραγε σέκανε να βρέξεις τό ρυτιδωμένα μάγουλά σου με χρυστάλενια ολόθερμα δάκρυα;...

Άκούρδιστο Ρολόι

ΓΙΑ ΓΙΑ

Γιαγιά, σε θυμώμαι άκόμη και θαρρώ πως τό σεβαστό κεφάλι σου κουνιέται ρυθμικά στη διήγηση του παραμυθιού σου ή της ιστορίας ενός κακού κοριτσιού, που σ' άρεσε τόσο συχνά να μου λές, και μου φαίνεται πως σ' άκούω να μου ψιθυρίζεις σιά: — Έγγονούλα μου χρυσή, σ' άρεσε αυτό τό παραμύθι; μά άκου, χρυσό μου, σε συμβουλεύω ποτέ να μη μοιάσεις αυτό τό κακό κορίτσι.

Θυμάσαι άραγε, γιαγιάκα μου, τά όρώα βράδια, που περνούσαμε κοντά στο τζάκι, όταν ο βοριάς λυσσούσε έξω; τό τζάκι έβούιζε πρόσχαρα και τό χιονί είχε σκεπάσει τους δρόμους, τά κεραμίδια και τά δέντρα τά θυμάσαι όλ' αυτά, γιαγιάκα μου, ή ο κρύος τάφος σου σ' έκαμε να τά ξεχάσεις;

Γιαγιά, μ' άκούς άπ' τον ούρανό, όταν τό βράδυ λέω τά παραμύθια, που μου έλεγες μια φορά, στα μικρά μου άδελφάκια; Στο τέλος πάντα γυρνά, κοιτώ τη φωτογραφία σου κι' ένα δάκρυ κυλά άργά-άργά στο μάγουλό μου. Πόσο θάθελα, χρυσή μου γιαγιάκα, ν' άγαπηθώ κι' εγώ κάποτε από τά έγγονάκια μου, όπως σ' άγάπησα εγώ...

Εστιάς

ΝΥΧΤΕΣ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Είναι άπειρη ή γοητεία του κήπου, όταν ή νύχτα άπала με τά πέπλα της σκεπάση κάθε δέντρο, κάθε λουλούδι. Έγώ νομίζω πως τότε παραματικά ζούν τά λουλούδια. Τη νύχτα, κουρμιμένες από κάθε μάτι, οι ψυχές τους ξανοίγονται, ξεδιπλώνονται και ζούν στον δικό τους θεό, όνειρομένο κόσμο.

Μ' άρέσει τό βράδυ να κάθομαι στον κήπο με τά μάτια όλάνοιχτα, βυθισμένα στίς δρατές γιά μένα ψυχές των λουλουδιών, και να παρακολουθώ τις κινήσεις τους.

Σάν ο ήλιος μαζέψη τ' άπειρα μάτια του—τις άχτίδες—που πιστικά έξετάζουν τό κάθε τι, και φύγη, οι ψυχές, που κούβονται στα τριόβαθα των λουλουδιών, βρίσκουν την έλευθερία τους. Και τότε τις βλέπω. Γλιστρούν άνάλαφα όδες στη μέση του κήπου και—θά τό πιστέψετε;—νομίζω πως άκούω, τι λένε.

Είναι βραδυνές, που θρηνούν μ' άτέλειωτο σιγανό κλάμα, που διαπερνάει την ύπαρξή σου κι' αθόρυβητα τά δάκρυα τρέχουν από τό μάτια σου.

Μέσα στο κλάμα ακούγονται καταρες για τ' ασπλάγχο χέρι, που πρωί-πρωί ήρθε και θέρισε όλα τα ρόδα: Για τόν σκληρό βοριά που σκόρπισε όλα τ' άνθη της άιυνγαλιάς. Ξεχνώνται στόν άτελειωτο, άδυνοχο τους θρήνο ως την αύγή, και τότε, γυνών-τας στα σώματά τους, αφήνουν τά στερνά τους δάκρυα πάνω στα φύλλα τους. Και βλέπουμε τόν πρωτό τή δροσούλα...

Είμαι όμως πάλι βραδυές, που τραγουδία χαρούα άκούω, τραγουδία που στην ψυχή μου σκορπουν μιά ξεχώρη, ανέκφραστη χαρά. Γλυκά ύμνουν κι' εύχαρί-στον τον Πλάστη για τόν θη-σαυρό που τούς έφριξε — τή βροχή — και ξεπλυνε τά λούλου-δα έξωτερικά από τις λέρες που ή ζωή φορτώνει. Στήλωσαν καμα-ρωτά τά κλωνία τους και μαζί τους σηκώθηκε κι' ή λυγισμένη τους ψυχή. Εύχαριστούν τήν κό-ρη, που άπαλά κι' άνώδυνα ξε-ρίζωσε όλους τους ύπουλους έχ-θρούς, που τά σώματά τους εί-χαν περιζώσει. Η χαρά τά ξα-νανοιώται και γελούν, γελούν εύ-τυχισμένα. Έτσι τόν πρωτό βλέ-πουμε ένα πλήθος μπουμπουκία άνοιγμένα. Οί ψυχές λές κι' εξα-κούουδούν τόν γέλιο τους άκόμα.

Ω! είναι τόση ή γοητεία, που τή νύχτα ό κήπος κρύβει...

Ιζόδη

ΜΑΤΑΙΟΣ ΠΟΘΟΣ

— Θέλω, μαμμάκα μου νά δώ τ' άγγελοδία!

Είχε άκούσει ό μικρούλης, πώς μακριά, σ' άλλους κόσμους, ζού-νε παιδιά ξυγνιόμαλλα, που εί-χαν στους ώμους τους φτερά, για νά μπορούν νά τρέχουν γορ-γά στην προσταγή τού μεγάλου τους Κυρίου. Και τού γεννήθηκε ό πόθος νά τά δώ.

Τού κάκου ή δύστυχη μανού-λα του τ' όδηγούσε σέ κήπους, που τά τριαντάφυλλα άνθίζουν, πλούσια σέ μύρα και σέ χρώμα-τα, λευκά, κόκκινα, άχρσοδύνα, ώχρδένευα. Σέ κάμπους, που όί παπαρούνες σκέπαζαν ήν πορ-φύρα τους τή ματωμένη σέ χω-ράφια, που σκέπαζαν όί νάρκισ-σοι κι' ή γαλάζια θάλασσα τών ζουμπουλίων. Τό παιδί ξεχνισταν μιά στιγμή κι' ύστερα πάλι ξα-ννόριζε:

— Θέλω, μαμμάκα μου, νά δώ τ' άγγελοδία!

Κι' ό άνεπιλήρωτος πόθος έ-σβυνε τά ρόδα από τά μάγουλα και θάμπωνε τή λαμπρόδα τών ματιών. Κι' ό μικρούλης έπεσε στό κρεβάτι. Έρόδισαν τά μά-γουλά του πάλι κι' έλαμψαν τά μάτια του από τού πυρετού τή φλόγα.

Κι' ή μάνα του ή φτωχή, που άλλο στόν κόσμο δέν είχε άπ' αυτόν, παράστανε στό προ-σενάφι τόν. Μαρτυρικές όί γυ-κρες και για κείνη και για τόν μικρούλη, που χαροπαίλευε. Ποτέ δέ μιλούσε. Κάποτε μόνο, ή φωνή του έβγαίε άχνή.

— Τ' άγγελοδία, μαμμάκα μου, τ' άγγελοδία!

Κι' έκείνη τόν φιλούσε σάν τρελ-λή. Μά ένοιωθε πώς τά φιλά της έκαιγαν σάν τή φωτιά και μοναχά μεγάλωναν τή φλόγα τού παιδιού.

Ένα βράδυ, άνθισε πάλι τόν χαμόγελο στά χείλη τού παιδιού, κι' ή φωνή του άκούστηκε άχνή μιά θριαμβευτική.

— Τ' άγγελοδία, μαμμάκα μου, τ' άγγελοδία!

Κι' ή γλύκα της φωνής και τόν χαμόγελο γέμισαν έλλίδα τήν καρδιά της. Έσως τόν θάυμα θά γινόταν!

Κάποια στιγμή, χωρίς κι' αύτή νά νοιώσει πώς, κλείστηκαν τά μάτια της. Όνειρεύθηκε πώς βρι-σκόταν σέ περιβόλι άπέραντο, γεμάτο κυπαρίσσια. Κι' αύτή κρα-τούσε στό χέρι ένα μικρούλη και τόν φύτευε.

Αναταράχθηκε κι' άνοιξε τά μάτια κι' έσκυψε πάνω από τόν παιδί. Τ' αντίκρουσε άπάλευτο, ώ-χρδ, μέ παγωμένα τά χέρια και τά πόδια, χωρίς πνοή. Έγειρε πάνω του σάν τρελλή και τόν φιλούσε μανιασμένα. Μ' άλμυρό! Κι' ή ίδια τόν νοιώθε πώς τά φι-λιά της δέν ήταν πιά φωτιά και δέν έξέστησαν τόν άψυχο κορ-μάκι.

Νέλλη

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΓΕΝΕΙΑ

Ό Κόμης τού Σουασόν είχε κόκκινα γένεια. Μιά μέρα έκανε τόν περίπατό του στόν κήπο του μέ τόν βασιλέα Έρρίκο IV που είχε πάει νόν τόν έπισκεφθη. Έ-ξαιφνα, βλέποντας τόν κηπουρό του που ήταν σπανός, και θέλον-τας ν' άπειευθώ, τού λέει:

— Πώς γίνεται νά μήν έχης γέ-νεια, Λουκιανέ;

Ό έξυπνος κηπουρός τού άπάν-τησε:

— Έξοχώτατε, τή μέρα που ό Θεός πορεύε τις γενειάδες, έ-φθασα πολύ άργά και δέν είχα μείνει παρά κόκκινες. Λοιπόν προτίμησα νά μήν έχω καθόλου παρά νά πάρω μιά μέ τόν άσχη-μο χρώμα.

(Εκ τού Γαλλικού)

Λορέττα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Τοτός παίζει μ' ένα χαρ-τόνι δεμένο μ' ένα σπάγγο.

— Τι κάνεις εκεί; τού λέει ή μαμμά του.

— Μαμμά, ανακάλυψα ένα βα-ρόμετρο.

Η μαμμά γελά, αλλά ό Τοτός εξακολουθεί:

— Ναί, μαμμά, τόν κρεμώ έξω, κι' όταν είναι βορρμένο, θά πύ πώς έχουμε βροχή. Όταν όμως είναι στεγνό, θά πεί πώς έχουμε καλοκαιριά.

Γεώργιος Άβέρωφ

Ρωτούν τόν Σαρδανάπαλο:

— Τέτοιον καιρό, μ' αύτό τόν κρύο, πώς γιά μπάνιο;

Σαρδανάπαλος. — Μά δέ βλέ-πεις, όι τόν μαγιό μου είναι μάλ-λινο;

Κυρά Φροσύνη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 42 όδός Ευριπίδου, τήν 17 Μαρτίου 1931

ΔΗΛΩΣΗ

Δέν παραλαμβάνω γράμματα μέ άνεπαρκές γραμματόσημο, για τά όποια πρέπει νά πληρώσω. Ζυγίζετε τα και βάζετε τόν γραμ-ματόσημο σωστό. — Δέν άπαντώ σέ κανένα, όταν μέ ρωτά για πράγματα που τά έχει ό Όδη-γός τού Συνδρομητού. Τιμά-ται δρ. 5, ταχυδρομικώς δρ. 6, και πρέπει νά τόν προμηθευθώ όποιος θέλει νά λαβαίνει μέρος στην κίνηση.

Ό σεβαστός μου φίλος και πα-λαιός συνεργάτης κ. Ίακ. Χ. Δρα-γάτος άναγγέλλει τήν έκδοση ενός εθνικού πράγματος βιβλίου, που θά περιέχει: Τόν λόγο του στό μνημό-σανο τού Κωνσταντίνου Παλαιολό-γου γυνώμης έξάνον κι' Ελλήνων για τήν Έλλάδα τού Έθνικόν πι-σεύω τού Μ. Θ. Χαϊρέτη. Τιμά-ται δρ. 10, και για τήν μαθητάς δρ. 8. Σας τόν συσταίνω.

Νά μού γράψης, Σιαράτη, όσο συχνά θέλεις και νά μήν σόν περνών τόσο παράξενες ιδέες... Εύχαρι-στόν πολύ που έφρόντισες για τήν άνακνέωση της φίλης μου που παν-τρεύθηκε, και σέ παρακαλώ νά της διαβιβάσης τις μητρικές μου εύχές. — Είναι άπλοι άγορασταί, όί δέ άγο-ρασταί μπορούν μόνο νά λαβαίνουν μέρος στούς διαγωνισμούς, πληρω-νόντες τόν δικαίωμα συμμετοχής που όρίζεται κάθε φορά στην προκήρυ-ξη ή στόν Όδηγό τού Συνδρομητού. Δικαίωμα σέ ψευδή υμνο, Σελίδα.

Αλληλογραφία κτλ. δέν έχουν.

Ακριβό Βλαστάρι, αύτό σοδ διαλέξα. Συμφωνώ έντελώς μαζί σου: δέκα χρονών, είσαι άρκετά μεγάλος για νά μέ διαβάζεις και νά λαβαίνεις μέρος στην κίνηση. Στην οικογένειά μου έχω και μικρότερα παιδιά από σένα. Δέν άμφισβώλω τώρα ότι θά διακριθής έτσι νωρίς που άρχίζεις. Με γεια λοιπόν και μέ χαρά.

Καλοχρονιά στην Κάλυμνο: μιά άμιλλα έχει πιάσει φέτο τις έκει Δια-πλαστούλές που νά μέ διαδώση πε-ρισσότερο. Κι' ή Λαχτάρα της Δευ-τεριάς είναι πολύ εύχαριστήμένη που κατάφερε ως τώρα τά περισ-σότερα ξεστομάματα. Έστώσο εύ-χομαι κι' εγώ νά εξακολουθήση ή εύγενική αύτή άμιλλα, και νά δια-δοθώ μάλιστα παντού...

Πολύ ώρατο τόν γραμματάκι σου, Ρομαντική Βοσκοπούλα, μ' αύτό τόν χαριετισμό στην Άνοιξη, τήν εποχή που λατρεύεις... Είπα στόν κ. Σενοπούλο ότι θεωρείς «τή χαρά του, και τήν τιμή του χαρά και τιμή δική σας» και σ' εύχαριστεί πολύ, καθώς και τήν άδελφή σου.

Κάθε ζωή έχει αξία, Αιγόκλημα, όταν ό άνθρωπος ζει άφιερωμένος στό καθήκον του και στούς άλλους. Άδιάφορο άν ό κύκλος του είναι με-γάλος ή μικρός: άδιάφορο άν κάνη μεγάλα πράγματα ή μικρά... Ναί, τόν κορμάτι σου τόν ελχα λάβει: άλλα τόν είχα φυλάξει χωριστά μέ πολ-

λά άλλα, έννοεις — και δέν τόν θυμή-θηκα ύστερα, που έπιασα πάλι τόν γράμμα σου για νά σοδ άπαντήσω.

Δέν μπορώ βέβαια νά σάς έμπο-δίσω, Μυροβόλε Άνδρος, αλλά δέν είμαι τής ιδέας νά βγάλετε πε-ριοδικά για τή διάδοσή μου. Τό έξρω ότι θά μού ήταν καλή ρεκλά-μα, αλλά δέν θά ήθελα νά γάνετε γι' αύτήν καιρό και χρήμα. Γιατί τόν περιοδικά θά σάς άποσχολεύσει και θά σάς έστοίχιζε. Έστώσο σάς εύ-χαριστώ πολύ που τόσο φροντίζετε για μένα. Θά πύ στην Αδύη Ρόδου πόσο σοδ άρσες τόν «Ρατισμένο Βι-λί» της.

Όχι μόνο τήν κάρτα σου, Μύρον της Άνδρου, αλλά και τόν ώρατο γράμμα σου έδωσα στόν κ. Φαίδωνα νά τόν διαβίξω. Σ' εύχαριστεί πολύ για όσα γράφεις, μέ τόσο αίσθημα και μέ τόση γνώση. — Άν πέρασε τόσος καιρός, έσως όί Διαπλαστο-πούλές εκείνες είχαν ξεχάσει πώς ζήτησαν μιά φορά άνταλλαγή: ως-τόσο νομίζω πώς είχαν χρέος νά σοδ άναπαυθώσουν τά τετραδιά, γιατί τόν κατώ-κάτω, όίς προτάσεις αυτές γι' άνταλλαγή, δέν υπάρχει προ-θεσμία.

Διαβίβωσα, Ίζόδη, και τά συγ-χαρητήρια σου και τά συλλυπητή-ρια. Πολύ συχνήνους τόν κ. Φαίδωνα ή λεπτομέρεια ότι, μ' όλο σου τόν πυρετό, μόλις διάβασες τήν είδηση της έκλογής του, πετάχτηκες άπ' τόν κρεβάτι για νά μού γράψης τή με-γάλη σου χαρά. Είσαι καλός τώρα; Τό Λυκόφως της Άνδρου, μέ τόν «Θυμάρια» της Άπελούς Κυ-πριόπούλας, θυμήθηκα τά παιδιά της. — Έτσι λέγαμε τότε και μετς — μού γράφει — πώς ποτέ δέν θάφήσου-με τις κοιλίες. Άλλά ήρθε καιρός που τις άφήσαμε, και πόσο έξέρι σε ποίό παλιό ντουλάπι είναι τώρα πεταμένοι ή Αίλινα μου κι' ό Γιαν-νάκης μου... Είπα και στόν Ά-νανία νά μήν άργήση πολύ τήν Κυ-ριακή, γιατί αύτή τή φορά δέν θάρ-θιτε μόνο κάτω άπ' τόν σπύτι, αλλά θά είοδάζετε και στό γραφείο του και θά τού τά κάμετε θάλασσα...

Μουσειώτικη Άνεμώνη, αύτή τή στιγμή δέν μπορώ νά θυμηθώ άν ήπνητσα και στό προηγούμενο γράμμα σου, πιστεύω όμως ότι, άν δέν ήπνητσα, αύτό όφειλεται μόνο στή γρηματοπολημμία. Ά, όχι, νά μήν είσαι «παραπονήρα», νά μήν πικραίνεσαι και νά μήν κλαίς μέ τόν παραμικρό. Ίσα-Ίσα έσύ, που άρ-κετά χτυπήθηκες ως τώρα από τή μοίρα, πρέπει νά ήχνης περισσότερο θάρρος κι' άντοχή. Οί δοκιμασίες, βλέπεις, θωρακίζουν τήν ψυχή και τή δύναμιν σου. Κι' είναι πύο προε-τοιμασμένοι για τις λύπες και τις στενοχωρίες της ζωής εκείνοι που, άπ' τά μικρά τόν χρόνια, δέν τή βρήκε άνθόσπαρτη...

Ό Πάνος Μαχαβαράτος μού γρά-«Κανένα άλλο περιοδικό δέν βρήκα που νά σοδ μοιάζει ούτε από διδα-χτική ούτε από λογοτεχνική άπο-ψη... Πρέπει νά είσαι υπερήφανη για τή μεγάλη και λαμπρή υποχρέω-ση που άνάλαβες άπάντων τής κοι-νωνίας: νά της μορφώσης τή μέλ-λουσα γενιά της, νά τήν εξωφώνης σέ άνώτερο διανοητικό, ήθικό και καλαισθητικό επίπεδο, νά τήν κάνεις

νά ζητά άνώτερες, ύψηλότερες χα-ρές... Άρα τα λόγια, μετρημέ-να, στοχαστικά, και πραγματικά «άπ' τή βάση της καρδιάς βγαλμέ-να». Εύχαριστώ πάρα πολύ!

Η Κυρά Φροσύνη βλέπει μέ χα-ρά της, ότι τήν Σελίδα Συνεργα-σίας, όπου πάλι επικρατούν τά κο-ρίτσια, δημοσιεύονται τώρα και πολ-λά φαιδρά κομμάτια. Γέλασε πολύ μ' ένα διήγημα της Άνδρουσσίας και μέ άλλο τού Ίουλίτου Κάλσα-ρος, βρίσκει δέ ότι στην παιδική ηλικία περισσώτερο άρμόζει τόν γέ-λο κι' ή χαρά της ζωής, παρά ή μελαγχολία κι' ή άπαισιοδοξία. — Όσο για τόν Δεξιόγροφ εκείνο, δέν θυμάται άν είναι δικό της, γιατί κομμάτι χρόνος άπό τότε που έ-στειλε τήν Σουλλόγη της. (Καλά, θά κοιτάξω εγώ.) Ό κ. Φαίδων τήν εύχαριστεί πολύ για όσα γράφει.

Έχω μπροστά μου δύο ώρατα γράμματα τού Ναρκίσσου (άπό 25 Φεβρ. και 11 Μαρτίου). Φυσικά, δέν είναι δυνατό νάναφέρω όλα σου μού γράφει. Θά τού πώ μόνο, ότι άπό τ' Άνέκδοτα, τά Παίγνια, τά Πρα-κτικά και τις Μαγ. Εικόνες που μού έστειλε, θά δημοσιεύω πολλά, άν όχι και όλα. Όσο για τόν άρθρο περί Σιμόν, έπειδή είναι ιστορικό, και μού μπορεί νά συγκρούεται σέ μερι-κάς λεπτομέρειες μέ τήν εικόνα που δίνει ό Σανσέλ στό «Λουλουδάκι του Τεμπλου» — γιατί όί ιστορικοί ποτέ δέν συμφωνούν, και όί μυθιστοριο-γράφοι προσθέτουν στην ιστορία και... τή φαντασία τους — δέν θά τόν δημοσιεύω για τήν ώρα. Έστώσο εύχαριστώ πολύ για όλα.

Ανδία Γ. Έλλεργη, πρέπει νά διαβίξω τόν Όδηγό τού Συνδρομη-τού. Έχει θά ίδης ότι όί λύσεις στέλνουνται γραμμένες σέ ιδιαίτερο χαρτί, κι' ότι Άσκήσεις πρός δη-μοσίωση δέν στέλνονται παρά υπό όρους και έντός της προθεσμίας τού σχετικού διαγωνισμού. «Όστε άπ' όλ' αύτά που μού έστειλες, μόνο τά Παιδικά Πνεύματα ήσαν έν τάξει. Γιατί Παιδικά Πνεύματα μπορεί κα-νείς νά στέλνη όσα κι' όταν θέλει. Διαβασε τόν Όδηγό. Άπ' αύτόν θά τά μάθης όλα, για νά μή ματαιώ-σων. (Είμαι σέ χωριστό φυλλάδιο που στοίχίζει δρ. 5 και ταχυδρομι-κώς δρ. 6.)

Άλλήθεια, Άστέρη της Μαμάς, ό Όδηγός λέγει ότι κάθε συνδρομη-τής έχει τόν δικαίωμα νά στέλνη δύο κομμάτια τήν τριμηνία. Έπειδή όμως μαζεύνονταν έτσι πολλά κι' ήταν ά-δύνατο νά δημοσιεύονται όλα, προ-πονήσα τόν όρο, και τώρα, άμα στείλη κανείς ένα κομμάτι, δέν μπο-ρεί νά στείλη άλλο παρά άμα μάθη τήν τύχη τού πρώτου. Για τις λέ-ξεις που είδες σ' ήν Άγγελία της Ρόης Ροδίνης, δέν έχεις πολύ άδι-κο. Προπάντων για τόν «συχώρια», που δέν είναι καθυπό συνώνυμο μέ τόν «συγγνώμη» ή μέ τόν «συμπάθιο», αλλά θυμίζει μάλλον εκκλησιασ-τική, συχώρια ψυχών κτλ. Άλλά και τόν «άργητα» (ή άργητα της άρ-γητας) μπορεί νά στέκεται σ' ένα ποίημα, — κι' όταν ό καθήκοντής θέλη τήν έκδοσή σας καθαρευουσι-ακή, πρέπει, όπως μπορείτε, νά τήν γράφετε έτσι. Νά μού φιλήσης τή μικρή άδελφή, που παρακάλεϊ τόν

είναι και τόσο κοινές, όσο έχωμε άλλες κοινότερες, δέν πρέπει νά τις μεταχειρίζομαστε, παρά όταν υπάρ-χη λόγος κι' ανάγκη. Άλλά και σύ, μού φαίνεται, κάνεις ένας λάθος: όνομάζεις τις λέξεις αυτές «εκφυλι-σμένες δημοτικές» ένώ εκφυλισμός έδω δέν χωρεί καθόλου. Όστε φθο-ρά, όπως λένε άλλοι. Μόνο εξέλιξη κατά φυσικούς γλωσσικούς νόμους. Τό «συχώρια» έγινε «συχώρια» κι' άπ' αύτό, κανονικώτατα, βγήκε τόν «συχώρια». Έτσι έγιναν κι' όλα τά-λα της ζωντανής όμιλίας.

Κι' ό Δάβυ διαμαρτύρεται για τόν προκλητικό και σχεδόν ύβριστι-κό χαρακτήρα που έχουν μερικές Με-κρές Άγγελίες. Π: χ: τού Κε-ραυνού εναντίον τού Ναρκίσσου. Δέν θέλω τώρα νά πώ για τόν παρα-δειγμα του, ούτε έχω πρόχειρη αύτή τήν Άγγελία. Γενικά όμως ό Δάβυ έχει δικιο, και γι' αύτό τόν ζήτημα είπα τόσες φορές, που κρίνω περι-τό νά ξαναπώ τά ίδια.

Μέ άποξήμιώσε, Γαλανομάτα, αυ-τό τόν μεγάλο κι' ώρατο γράμμα για τή μακρά σου σιωπή. Εύχαριστώ πολύ για τις εύχές, τά συχαρητή-ρια και όλα. Τό θεο σου Παυό-λιο Κόλπο τόν θυμώμαι και τόν χαίρεται. Άλλά ποιά είναι ή γι-ακά σου που μέν γνωρίζεις, και ποιά ή θεία σου που είν' εξαδέλφη τού κ. Φαίδωνος;

Άρη, νομίζω κι' εγώ ότι για τόν Δημοψήφισμα πρέπει νά δώσω μιά παράταση της προθεσμίας, και τήν παρατείνω ως τόν τέλος Μαΐου. Χαίρω πολύ που σοδ έγιναν πιά απα-ραιτήρη, «είδος πρώτης ανάγκης» σά δεύτερο ψωμί. Οί λύσεις τών Παλ-λικών Άσκήσεων δέν είναι βέβαια ύποχρεωτικές: άλλα μήπως είναι και τών άλλων; ό διαγωνισμός λύνει όσες μπορεί. Σ' εύχαριστούμε για τά συλλυπητήρια. Σ' εύχαριστεί κι' ό κ. Ε. που έλαβε τ' ώρατο σου γράμμα.

Ό Λευκός Κύνος έπεισε τήν τάξη του νά έγγραφή συνδρομητήρια και τόν εύχαριστώ πολύ γι' αύτό τόν ξεστομάωμα που θά προκαλέσει και άλλα. Ό ίδιος παραπονήται — μέ τόν δικιο του — ότι μερικοί Σύλλογοι που προκηρύττουν διαγωνισμούς μέ βρα-βεία, δέν τά στέλνουν κατόπιν στούς βραβευμένους, που ώστόσο πληρω-νουν και συμμετοχή. Πολύ άτοπο! Για τόν κορμάτι του θά τού πώ άμα έλθω ή σειρά του νά ζό διαβάζω.

Δάμπε Γ. Ροντήρη, χαίρω πολύ για τή γνωριμία. Πόσο καλό παιδί είσαι τόν μαρτυρεί και τόν ά-ριστο τού έλέγχου σου. Φίλησέ μου και τάδελφάκια, που μάχασαν κι' αύτά από τώρα. Εύχαριστώ και τόν καλό σου μπαμπά που μ' έπαίει. Άλλά νά πάρης και ψευδώνυμο για νά μού γράφης καμιά φορά και νά σοδ άπαντώ έδω στην Άλληλογρα-φία.

Τό έξρω, Κορφατοπούλα, ότι δέν γράφονται ζωντανά πράγματα σέ μιά νεκρή γλώσσα: πρέπει όμως νά μαθαίνετε και τήν καθαρεύουσα, — πού χρειάζεται κι' αύτή γι' άλλα πράγματα, — κι' όταν ό καθήκοντής θέλη τήν έκδοσή σας καθαρευουσι-ακή, πρέπει, όπως μπορείτε, νά τήν γράφετε έτσι. Νά μού φιλήσης τή μικρή άδελφή, που παρακάλεϊ τόν

Θεό νά μή σκοτώσουν τόν Δελφίνο και κλαίει, αλλά παρηγοριέται και γε-λά άμ' άρχισή νά διαβάξη τις Πε-ριπέτειες τού Χιόνι... —

Γόδιε Δεσμέ, τόν γράμμα σου, που μαρτυρεί τόσο ειλικρινή μετάνο-ια, μέ συχνήνους βαθιά. Σέ συχωρώ μ' όλη μου τήν καρδιά, παιδί μου, και σέ δέχομαι πάλι στην άγκαλιά μου. Πλανήθηκες και τόνολογες, παρα-φέρθηκες και ζητείς συγγνώμη. Μά τί άλλο χρειάζεται λοιπόν για νά συχωρήση μιά μητέρα; — Άντί της Άγγελίας που δέν δημοσιεύθηκε, σοδ έστειλα τόν 18ο τόμο.

Καθόλου δέν μέ κουράσε, Δυσεύ-ρεση Χαρά, τόν μεγάλο αλλά τόσο ένδιαφέρον γράμμα σου. Η Άλε-ξάνδρα Παπαδοπούλου, ή έξοχη διη-γηματογράφος, ήταν Πολίτισσα και δέν είχε καμιά συγγένεια μέ τόν διευθυντή μας που είναι Γόρατος. Άλλος τόμος Στάχνα και Παπα-ρούνας δέν βγήκε εκτός από τόν Α' που έχεις. Ό κ. Ε. σ' εύχαριστεί πολύ για τά συχαρητήρια και χαι-ρεται που έχεις στή βιβλιοθήκη σου τόσα βιβλία του, Τό Άμερικανάκι δέν είναι πιά συνδρομητής.

Ό Νότης Άδάμας θέλει νά διορθώσω ένα λάθος που έγινε στή Στατιστική του: Τό 1930 δημοσιεύ-θηκαν στή Σελίδα είκοσιόκτώ (κι' όχι όκτώ μόνο) ποιήματα από άγό-ρια, άπάντων δώ από κορίτσια. (Εί-πα όμως ότι αυτά δέν έχουν καμιά σημασία, έπομένως ούτε... τά λά-θη). Ό ίδιος, μέ πολύ ώρατα λόγια, χαιρείται τόν κ. Φαίδωνα που έγινε Άκαδημαϊκός, και συγχαίρει τήν Άλιανόρα για τόν κορμάτι της «Ό Λάκης και ό Μίμη».

Έλιωδότηχη Πορφυρά, νά ζήσετε όλα τάδελφια, που είοθε ή έτοιμάζεσθε νά γίνετε πρόμαχοι της πατρίδας, άπό κατάχθε από στρα-τιωτική οικογένεια, και νά τήν τιμή-σετε και νά τή δοξάσετε! Άδεια δέν χρειάζεται: δά μού κάμετε μά-λιστα χάρη άν μέ συστήσετε και στούς συμπατριώτες σας.

Έδω, παιδιά μου, τελειώνει ό διαβόσμος χώρος. Στά γράμματα που έμειναν από τήν παραμείνη έβδομάδα, κι' σ' αύτά που έλαβα κατόπιν — σ' όσα μπορέσω πάλι — θά-παντήσω στό έρχόμενο.

Όπως κάθε χρόνο, τήν 25 Μαρ-τίου, σέ πανηγυρική συνάθροιση, ή Άκαδημία Άθηνών άπένειμε τά έ-τήσια βραβεία της και έπαθλα. Τό βραβείο της Ποίησης μοιράσθηκε σέ δύο άπ' τις λυρικές συλλογές που βγήκαν τόν 1930, στά «Τραγού-δια της Ανατολής» τού κ. Μχ. Άργυροπούλου και στίς «Κολυμβές» τού κ. Σ. Σκίπη. Τό βραβείο τού Διηγήματος δόθηκε στό τελευταίο βιβλίο τού κ. Τραυλάντων ή «Απο-λογία Μισανθρώπου» κι' άλλα διη-γήματα. Και τόν Έθνικό Άριστο τών Πραγμάτων και Τεχνών — φέ-τος ήταν ή σειρά καλλιτέχνη — στόν έσοχο άρχιτέκτονα κ. Άρ. Ζάχο.

Στή σεμνή αύτή τελετή, ό κό-σμος που κατέκλυσε τήν αίθουσα, έβλεπε, για πρώτη φορά άνάμεσα στούς Άκαδημαϊκούς, και τόν κ. Σενοπούλο. Και φαντάζομαι πιά μέ

τί καμάρι τά Διαπλαστούλα που παρευρέθηκαν!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται, ούτε άνανέεται, άν δέν συνοδεύεται από τόν δικαίωμα, όρ. 10. — Τά έγκρινόμενα ή ά-νανεούμενα ισχύουν ως τήν 30 Νοεμβρίου 1931. Όσα συνοδεύονται από Α. άνίκουν σέ άγόρια και όσα από Κ, σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Άγορπνο Άστέρη, ά. (ΚΤ). Κρινάκι, κ. (Γ). Γλάρος τού Αιγαίου, κ. (ΒΜ). Άλκις Στέλλας, ά. (ποιός) Τε-νίστρια, κ. (ΜΑ). Άππιανός, ά. (ΠΑ).

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ρόδης Ουράνης, ά. Δροσούλα, κ.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: «Λουκία» τού Μύρον της Άνδρου. Υπόθεση χω-ρίς ένδιαφέρον. Τό γράψιμο όμως έχει κάποια τρυφερότητα άξιοση-μείων. — «Κάτι άνάμνησες» της Βασιλίσσας τών Ρόδων. Κοινές όί ιδέες της και στεροσύνη. — «Ό κυρ-Στάμος» της Σικυντίας Αύ-ρας, Έπιτυχμένη διασκευή, αλλά τόν λαϊκό αυτό άνέκδοτο είναι άρ-κετά γνωστό και, άλλωστε, όχι και τόσο καλοδιαλεγμένο. — «Τό γατάκι μου» της Άσπρης Άραπνίστας. Καλογραμμένο, άλλα χωρί: άρκετή πρωτοτυπία, Εί' άλλωστε, δύσκολο είναι νά μάς κάνει έντύπωση άλλο γατάκι, άπό έοιους αυτό τόν φο-βερό Χιόνι της Κυρά-Μάρθας...

— «Στόρίζιμω τών διχτύων» της Χρυ-σοπηγής. Άν έξαιρέσει κανείς τόν όμορφο τρόπο που τελειώνει, τόν άλλο είναι γραμμένο έφηρα, χωρίς λο-γοτεχνική αξία. Κι' ένα λάττωμα στό ύψος: όί φράσεις είναι πολύ σύν-τομες, τόσο σύντομες ώστε κουρά-ζει τόν διαβάστη τους και δυσαρ-εστεί. — «Ένα άγγελοδία» τού Βο-λιώτικου Φοιτητή. Κοινό. Σχε-δόν όλοι τά ίδια λένε πάντα σέ πα-ρόμοια θέματα. — «Μητρική Στοργή» τού Γαλάζιου Κρίνου. Ζωηρό κά-πως άλλ' άτεχνον. Θέλει άκόμη εξά-σκηση. — «Η Κοκκινισκουφίτσα» της Άγνης. Καλοδιαλεγμένο τόν κορμάτι, άλλα ή μεταφραστική κάπως άτεχνή. Έκείνο τόν «συνετάραις» είναι βέβαια αντί τού «συγγίνης». Κι' άλλα τέτοια έχει πολλά. — «Τό παίξιμο της φλογέρας» τού Ευέλ-πιδος. Κι' αύτή ή μεταφραση ά-τεχνή, μέ άφράσεις σχολαστικές έδω κι' εκεί. — «Πανσέληνος» τού Πινέλλου τού Ραφαήλ. Κοινές όί γραμμές αύτης της γραφικής και κάπου κάπου άτεχνες. Πώς άνα-πύδρες; ή πανσέληνος; Η έκφρα-ση είναι πολύ τολμηρή. — «Μιά πε-ριπέτεια καθ' ύπνους» της Δόνας Κλάρας. Θά είχε περισσότερη χάρη και ζωηρότητα, άν ήταν λιγώτερο έκτενές. Κι' ή ιδέα του κάπως συ-νετισμένη. — «Τί είναι τόν πυροβο-λικό» τού Τροβαδούρου. Άνέκδο-το γνωστό. — Θά εξακολουθήσω.

— «Στόρίζιμω τών διχτύων» της Χρυ-σοπηγής. Άν έξαιρέσει κανείς τόν όμορφο τρόπο που τελειώνει, τόν άλλο είναι γραμμένο έφηρα, χωρίς λο-γοτεχνική αξία. Κι' ένα λάττωμα στό ύψος: όί φράσεις είναι πολύ σύν-τομες, τόσο σύντομες ώστε κουρά-ζει τόν διαβάστη τους και δυσαρ-εστεί. — «Ένα άγγελοδία» τού Βο-λιώτικου Φοιτητή. Κοινό. Σχε-δόν όλοι τά ίδια λένε πάντα σέ πα-ρόμοια θέματα. — «Μητρική Στοργή» τού Γαλάζιου Κρίνου. Ζωηρό κά-πως άλλ' άτεχνον. Θέλει άκόμη εξά-σκηση. — «Η Κοκκινισκουφίτσα» της Άγνης. Καλοδιαλεγμένο τόν κορμάτι, άλλα ή μεταφραστική κάπως άτεχνή. Έκείνο τόν «συνετάραις» είναι βέβαια αντί τού «συγγίνης». Κι' άλλα τέτοια έχει πολλά. — «Τό παίξιμο της φλογέρας» τού Ευέλ-πιδος. Κι' αύτή ή μεταφραση ά-τεχνή, μέ άφράσεις σχολαστικές έδω κι' εκεί. — «Πανσέληνος» τού Πινέλλου τού Ραφαήλ. Κοινές όί γραμμές αύτης της γραφικής και κάπου κάπου άτεχνες. Πώς άνα-πύδρες; ή πανσέληνος; Η έκφρα-ση είναι πολύ τολμηρή. — «Μιά πε-ριπέτεια καθ' ύπνους

ση) Νέλλην Α. Γεραρή (έλαβα τις λύσεις σου και σου έστειλα 'Ο-δηγό' ευχαριστώ πολύ που φροντί-ζεις για τη διάδοσή μου) 'Αντρέ-μυον Πειρατήν (θα είδες ότι αυ-τό το ψευδώνυμο σου ένέκρινε) ευ-χαριστώ για όλα· καλώς να έλθεις!) Γεωργίου Καραμπέλη (χαίρω που σου άρέσουν τα έφεταινά μου μυθιστορήματα· αυτό του 'Ιουλίου Βέρν είναι, νομίζω, μεταφρασμένο και τυπωμένο σε βιβλίο· σε περιμέ-νω) Κουασιμόδον (ευχαριστώ πολ-ύ· για το «εύθυμο διήγημα» θα σου πω άμα το διαβάσω με τη σει-ρά του) Σκλάβον Βορειοπειρώ-την (έστειλα δυο λύσχαρτα· δ κ. Φ. σ' ευχαριστεί για την ώραία κάρτα και σε παρακαλεί να πής τις ευχαριστίες του και στους άλ-λους ομοτρόφους συνδρομητάς) 'Ανδρισμένη Τριανταφυλλιά (έ-λαβα, ευχαριστώ· άμα μάθω κανέ-να σχετικό νέο, θα σε πληροφορή-σω· για γραμματόσημα γράφω και-μιά φορά· άλλα γι' άθλητισμό δέν νομίζεις πως είναι περιττό, ύστερ' απ' όσα γράφονται παντού και κα-θεμέρα;) Δοφροστεφανομένην (έ-χω υπόλοιπο στη διάθεσή σου δρ. 3,80) Φοίβην (ένεκρίθη) ευχαρι-στό πολύ για όλα) 'Αζώρηον (χαί-ρω που δέν με έξασες· θα μου γρά-φής τώρα συχνότερα; ναί, μπορεί κανείς ν' άγοράση όσα φυλλάδια προηγουμένα θέλει, προς δρ. 2,50 τό ένα για το 'Εσωτερικό) Κρητικό 'Ανθογαλί (σου άλλαξα την διεύ-θυνση για να λαβαίνης τό φυλλάδιο γρηγορότερα) Νυφούλαν τ' Ού-ρανο (σ' ευχαρίστησα και για τό δεύτερο ξεσπάθωμα· χαιρετισμούς στη νέα μου φίλη) Δημ. Κ. Τα-τάκη (να διαβάσης τόν 'Οδηγό του Συνδρομητού· εκεί θα τα ιδής όλα κι' έτσι θάνα ελωδιόλου περιττό νά σου γράψω έγώ ιδιαίτερο γράμ-μα· τό ανέκδοτο αυτό είναι γνωστό-τατο, τό δημοσίευσας και άλλους) Πανελλήνιο 'Ονειρο (ευχαριστώ πολύ για τα τρία τραγούδια τα χα-ρισμένα σε μένα· κι' δ κ. Ε. συγκι-νήθηκε απ' τό δικό του· τετράδια έστειλα) Μαγιάτικο Τριαντάφυ-λο (ώρατό τό γραμματάκι σου· γρά-φε μου τώρα που έκαμες την άρχή· 'Οδηγόν έστειλα) Βασιγίτων (σ' ευχαριστεί πολύ· Σήμα και λύσ-χαρτο έστειλα) Δορετάν (ω, α-λίμονο άν δέν υπήρχαν «σολές», βιβλία και γράμματα!· θα ζούσαμε σ' ένα βαθύ σκοτάδι· χαιρετισμούς στην παλιά μου φίλη και καθηγή-τριά σου δ. 'Ελένη 'Ιατροπούλου) Πευκόφυλλο (ή έγκριση του ψευ-δωνύμου σου έγινε στο 10ο φυλλά-διο· έχω στα χέρια μου τό τρίτο σου γράμμα, νομίζω όμως ότι σου άπήν-τησα και στα προηγούμενα· έπως-δήποτε, τώρα περιμένω τό τέταρτο) Φρανόλαν (έστειλα 6 τετράδια) Κυράν της Θάλασσας (δ λύτης έ-χει τό δικαίωμα νά σημειώνη όλες τις λέξεις που ταιριάζουν σε μία 'Ασκήση· άλλα για να θεωρηθώ ή λύση του όρθή, πρέπει να υπάρχη κι' ή λέξη του συνθέτη· δ κ. Ε. σ' ευχαριστεί πολύ) 'Εδωράτιον Πα-ξινόν, Νίκον Πετράκη κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 16 Μαρτίου, θ' άπαντήσω στο άρχόμενο.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 - 1893)
άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν άκόμη μόνον οι έξι
τρείς: 7ος, 14ος, και 18ος. 'Ε-
καστος τόμος δρχ. 25, ταχυ-
δρομικώς δέ άποστελλόμενος δρχ.
28,50 διά τό 'Εσωτερικόν και
δρχ. 35 διά τό 'Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894 - 1930),
υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 37 έν όλω. 'Εκ τούτων, οι
μὲν Τόμοι τών έτών 1894 - 1928
τιμώνται έκαστος άρραφος δρ.
80 και ραμμένος δρ. 85. Οι δέ
Τόμοι τοῦ 1929 και 1930 τι-
μώνται έκαστος άρραφος δρ. 110
και ραμμένος δρ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου
τόμου προσθετέα εις τās άνω
τιμās: Διά τό 'Εσωτερικόν δρχ.
5 δ άρραφος και δρχ. 15 δ ραμ-
μένος, διά δέ τό 'Εξωτερικόν
δρχ. 23 είτε άρραφος είτε ραμ-
μένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 254ου Διαγωνισμοῦ
Λύσεων. Αί λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου
είναι δε εἰς ἤχρι τῆς 28 Μαΐου.

223. Λεξιγραφία
Γνωστή πόλιν ἀπ' τῆς Γραφῆς
Κι' ἀκρωτήρι ἐλληνικό,
'Αν τὰ βάλης στή γραμμή,
Πουλὶ ζάνεις ὀδικό.

224. Στοιχειοτονόγραφος
Τὰ δυὸ ἄκρα ἂν ἀποκόψης
Νόστιμον λαχανικόν
Καὶ τὸν τόνο τοῦ ἀναιβάσης,
'Εντομον πολὺ ὀχληροῦ
Τὸ κοιν' ὄνομα θὰ φτιάσῃς.

225. 'Αναγραμματισμός
'Ονομα εἶμαι ἀνδρικό
Πολὺ συνηθισμένο
Φωτίζω, καίω, πυρπολῶ,
'Αναγραμματισμένο.

226. Αἵνιγμα
Τὰ τέκνα παιδαγωγῆσε τὸ ἄρσε-
[νικό μου
Μεγάλου στρατηγοῦ 'Αθηναίου
Δέν εἶναι ἡ γυναῖκα του τὸ θη-
[λυκό μου,
'Αλλὰ μικρούλα νῆσος τοῦ Αἰ-
[γαίου.

227. Ψαροκόκκαλον

Νάντικτασταθοῦν οἱ ἀστερί-
κοι διὰ γραμμάτων ὥστε νάνα-
γινώσκωνται: τρόφιμον, νῆσος
τοῦ Αἰγαίου, ἄλλη νῆσος, μέρος
τῆς οἰκίας ὅπου τοποθετοῦνται
οἱ ξένοι, βασιλεὺς τῶν 'Ασσυ-
ρίων, τὸ ἀντικόρυφον, φίλος τοῦ
Φιντία, ἄνθος τοῦ ἀγροῦ.

Ρασπούτιν

228. Κρυπτογραφικόν
1234567890 = Μυθικόν τέρας
2067890 = Βυζ. Αυτοκράτωρ.
39160 = Περιτλανώμενος
4868293 = Ἄμφοιν
56860 = Πόλις
636006 = Τίτλος βασιλικός
7056590 = 'Ο τελευταῖος
8433712 = Ρῆμα
986020 = Αἰσθησις
0567890 = Σύμβολον

229-233. Μαγικόν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι'
ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νά σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλλαι ῥοσαι λέξεις:
Γῦρος, ὄρκος, τόπος, Σπύρος,
ῥώμη.

234. Διπλῇ 'Ακροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζη-
τουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἡ-
ρωῖδα ἀρχαίας τραγωδίας, τὰ δέ
δεύτερα γράμματα μυθολογικόν
ζών:

1, Χώρα τῆς 'Ελλάδος· 2, Μή-
τηρ θεοῦ ἐκ τῶν 'Ολυμπίων· 3,
Γίγας· 4, Λόφος τῆς Ρώμης· 5,
Τίτλος ἀαυτῶν μοναρχῶν· 6, Κρά-
τος βαλκανικόν· 7, Οὐράνιον
σῶμα.

235. Μικτὸν
λθν - ειο - νχο
Κοκκινόπετρα

236. Γρίφος
ο ο α + 'Ελλην
ο ο α σός
ο ο α α ὄνος εἰ
ο α Νταῖζη

Διὰ τοῦς Γαλλομαθεῖς

237. Anagramme
1. Audacieusement, sans souci
[du lierre
Grimpant le long de mes parois
J'ose, bravant les cieus, dres-
[ser une tête altière,
Demeure quelquefois de rois.
2. Dans mon interieur regne
[une nuit profonde,
Etant cette excavation
Que plus d'un animal, classé
[d'immonde,
Choisit pour habitation.
Ρωμαῖος Πρίγκιψ

238. Sans Consonnes
ouoi - * - e - ouoi
Λευκάτας

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσ. τοῦ φύλ. 2

15. Νάρκισσος (νάρκη, σός). —
16. Κυπρίνος· πρίνος. — 17. Μη-
λος - μῆλον. — 18. Λάγος - λα-
γός. — 19.

20. ΕΛΒΕΤΙΑ
ΟΡΑΤΙΟΝ (Επιστήθιος, Λυ-
ΟΛΥΜΠΟΣ δία, Βάσκανος,
ΞΕΝΟΦΩΝ 'Εθνική, Τίμος,
ΜΑΡΤΙΟΣ 'Ισοσκελές, 'Α-
ΑΔΕΛΦΟΣ στερόβεις). — 21.
Δάκρυα μοι τὰ προύμια τῆς ζωῆς.
— 22. Οὐδεὶς σιγῆσας μετενόησε.
(οὐδ εἰς ι, γ' εἰς ας, με τε νο,
εἰς, ε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἁπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις,
με παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 και με
εφαλαία δρ. 1. 'Ο χωριστὸς στίχος δρ. 3.
'Ο μὴ συνδρομητὰ πληρώνουν τὰ διπλά.
'Η προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

ΔΑ' - 265 /
Εὐχαριστῶ τις στείλαντας στοῦ Διαγωνι-
σμοῦ (ΔΑ' - 144) και (ΔΑ' - 215). Πε-
ριμένω 'Αρην, Σπίθα, Γαρδένια, 'Α-
βέρωφ κτλ. Οἱ υποψήφιοι ἄς στέλνουν και
τρία ψηφιδέλια Ναουσούπαιδο

ΔΑ' - 266 /
Μαίνοντας στοῦ σαλονάκι τῆς Διαπλά-
σεως χαιρετῶ δλους-ες: ἑλληγορα-
φῶ με δλους-ες. Δίς: κ. 'Ελῖαν Κοί-
σιν, μαθητὴν Γυμνασίου, Χαλκίδα,
διὰ: 'Αγρυνπο 'Αστέρι

ΔΑ' - 267 /
Β' Διαγωνισμὸς ἀνεκδότου. Συμμετοχὴ
τρίδραχμος, προθεσμία δμηνος. 'Η-
λιόλουστη, ευχαριστῶς. Γράφε πρώτῃ
'Αντάλλασω γραμματόσημα, τετραδία-
κια, κάρτες, Δίς: (ΔΑ' - 102).

Χαραυγή

ΔΑ' - 268 /
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ: Ποῖον 'Ελληνα συν-
γραφέα προτιμᾷτε και διὰ τί; Συμ-
μετοχὴ πεντάδραχμος. ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΔΕΚΤΟ-
ΤΑΤΑ, ΤΟ Α' ΚΟΔΑΚ. Προθεσμία Μηνιαία.
Δίς: Α. 'Ασημακόπουλον. Λεοντέιον
Λόκων, 'Ανω Πατῆσια, 'Αθήνας. Περι-
μένω ἄνω τῶν 100 'Απαντήσεων λόγω
τῶν ΜΕΓΑΛΩΝ Βραβείων, Ἀξίας 750 Δραχ-
μῶν. ΤΡΙΚΑΙΝΟΙ

ΔΑ' - 269 /
Τὰ θερμὰ μου συγχαρητήρια στοὺς ἀπο-
καλυφάντας με. Εὐγε σας! Κι' εἰς ἄ-
ντερα. Μάθετε όμως τίς 'Ερνάνης δέν
εἶναι Κωνσταντίνης. Διαγωνισμὸς μου λήνει τέλη 'Απριλίου.
Διαπλασσοῦμαι, να περιμένω: Δίς μου:
Σόλων Χαλκιδόπουλον, διὰ 'Ερνάνην, Χα-
νιά Κρήτης. Εὐχομαι σ' δλους καλὸ Πά-
σχα. 'Ερνάνη

ΔΑ' - 270 /
Λόγω ἀνατῆρων θελήσεων παύω τὴν ἀν-
ταλλαγὴν τετραδίων, τοπίων κλπ.
Μπίλυ-Ντόβ

ΔΑ' - 271 /
Οδυσσεά, στέλε Διον. Σπίθα, Μικρὴ
'Αμαζών, τί γίνεσθε; Πληρομένε Χρυ-
σοε, ποὺ τὸ γούρις 'Ατρεΐδαι; Μήπως
ἔχεις γρίπη; Μπίλυ-Ντόβ

ΔΑ' - 272 /
Διαπλασκόσωμε, μὴ διστάζεις· δέν
ἔχεις ἔξαις ἀσκήσις γιὰ νά ψηφίσῃς
τοῦ ὑπερόχου ψευδώνυμο:
ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ
'Ατταβύριος

ΔΑ' - 273 /
'Ανθισμένη Τριανταφυλλία, Πανεμένο-
Χαμόγελο, Χουσαλλίς, Τριανταφυλλέ-
νιο Δάκρυ, 'Ηλιοδουστὴ, ἑλληγοραφούμε:
Δίς: (ΔΑ' - 246).

Μαγιάτικο Τριαντάφυλλο

ΔΑ' - 274 /
Ὡστε Διὶς 'Αντωνόπουλον, μῆκατε στοῦ
Διαπλαστικό μας κύκλου: Καλὸς ἦλθα-
τε! Ποιὸς σὰς ἔμπασε; ἡ 'Αταλάντη, γιὰ
ἡ 'Ανδαλουσία; Ρεδὸς Οὐράνης

ΔΑ' - 275 /
Κυρά τῆς Θάλασσας, πιστεύω νά λά-
βατε τὸ γράμμα μου. Ρῶν Ροῖν, ἡ
τόσα εὐγενικά σας πρόσκληση βαθεῖα με
συγκίνησε. Μ' ἀλήθεια ἡ φίλια μας πρό-
κειται στή ζωῇ σας ἀνάνα γλυκόφωτη χα-
ρὰς ἁγτίδω; Ρεδὸς Οὐράνης

ΔΑ' - 276 /
Αποτανήτε, Αἰάνας, στοῦ Γόρδιο Δε-
σμό. 'Εγὼ δέν μεταχειρίζομαι λεξικά
ἐξονάδας γιὰ τίς ἀγγελίες μου.
Δέν Ζεῶν

ΜΗ ΛΗΘΕΜΟΝΕΙΤΕ πὸς κάθε παραγ-
γελία σας, γιὰ νά ἐκτελεῖται ἀμέσως,
πρέπει νά συνοδεύεται και με μιά τυπωμέ-
νη ταβίττα, ἀπ' αὐτὲς με τίς ὁποῖες σὰς στέλ-
νεται τὸ φύλλο κάθε ἐβδομάδα.

'Η προθεσμία πρὸς ἀποστε-
λὴν Ψηφιδελτίων διὰ τὸ ΔΗ-
ΜΟΨΗΦΙΣΜΑ τῶν Ψευδωνύ-
μων τοῦ 1930 παρατείνεται μέ-
χρι τοῦς δλους Μαΐου.